Colecția Globus | 506

Înainte veneam aici să citesc și găseam cărți minunate. Acum plec în căutare de cărți pe tot globul și mă întorc cu ele aici. Vor găsi acum alți cititori cărțile mele preferate adunate în Globus. Călătoria continuă!

LuciaT

Simon Nardis (auziți deja muzica?) e salvat. Nu mai bea, nu mai ia droguri, nu se mai aruncă în legături pasagere cu femei, nu mai cântă jazz. E sănătos, are o viață echilibrată, o soție iubitoare, o situație respectabilă ca inginer specialist în încălzirea halelor industriale. Și e mort pe dinăuntru.

Dar, într-o seară, la un club, într-un mic oraș la marginea mării, se așază în fața unui pian. Cu un pahar în mână. De pian se apropie o femeie. Trec minute. Ore. „Debbie îl trăsese pe Simon într-o zonă oarecum sexi, un pic vulgară, de o indecență, ca să zic așa, moderată, totul într-un swing cu scandări răspicate. [...] Suna foarte bine. Îmi imaginez că Debbie se freca, lasciv, de pian, cu mișcări de femeie fatală, stil anii '40. Pianul lui Simon și vocea și trupul lui Debbie se seduceau reciproc. Publicul era în extaz." Trenurile pleacă din gară, unul după altul, spre casa unde îl așteaptă soția răbdătoare și un motan capricios. Simon Nardis pierde toate trenurile, mai puțin unul, trenul pasiunii, al recăderii în păcat, al renașterii.

O seară la club e un roman despre cum te lovește în moalele capului adevăratul tău destin, de care ai fugit cât ai putut, când te prinde cu garda jos, fie și după zece ani și zece minute, despre fericirea pe care ți-o aduce, cu forța dacă trebuie, și despre plata pe care ți-o cere.

UNIVERS

506

CHRISTIAN GAILLY

O seară la club

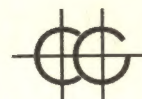
UNIVERS

Christian Gailly

O seară la club

Colecția Globus

UNIVERS

COLECȚIA GLOBUS | **506**

Christian Gailly s-a născut în 1943 la Paris și a murit în 2013, în același oraș. Înainte de a deveni scriitor, a fost saxofonist de jazz și, pentru o vreme, psihanalist. A publicat primul roman la 44 de ani și de atunci a continuat să scrie într-un ritm constant. Două dintre romanele lui au fost ecranizate: *L'Incident* și *O seară la club* (primul de către Alain Resnais, al doilea de către Jean Achache). *O seară la club* a obținut prestigiosul Prix du Livre Inter în 2002, iar alta dintre cărțile lui, *Nuage rouge*, premiul France Culture în 2000.

*

„Christian Gailly scrie cu ochii în lacrimi, și cu un zâmbet în colțul ochilor – pentru cei disperați, râsul este politețea elementară."

Libération

„Cu acea detașare aparentă, lucrată, care face farmecul tuturor scrierilor sale, Christian Gailly ne împărtășește o poveste de iubire și de pasiune care este cu siguranță a personajului său, Simon Nardis, pianist de jazz altădată celebru, aflat acum din nou în fața claviaturii, dar și a lui însuși. Pentru a povesti astfel reîntâlnirea unui muzician cu instrumentul său, pentru a evoca fluiditatea unui tușeu, armonia unui duo, delirul extatic al unei improvizații și acel sentiment extraordinar că dintr-odată îți iei zborul, că aerul nu mai e altceva decât vibrație și muzică, trebuie să fii, ca Gailly, nebun după jazz. Căci totul este jazz în acest roman în trandafiriu și negru, în care viața și moartea se întrepătrund ca două teme care se luptă între ele.

Viața iese învingătoare, desigur, dar fără a putea acoperi cu uitare vocea care se stinge și a cărei amintire persistă, melancolică și neagră ca sunetul răvășitor al unui contrabas. Nu uităm nimic, dar mergem înainte."

Le Nouvel Observateur

CHRISTIAN GAILLY

O seară la club

Traducere și note
de
CLAUDIU CONSTANTINESCU

UNIVERS

Redactor Alina Hlinski
Corector Lorina Chițan
Tehnoredactor Constantin Niță
Coperta Foto © Ingram Publishing

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GAILLY, CHRISTIAN
O seară la club / Christian Gailly ; trad. şi note de Claudiu Constantinescu. - Bucureşti : Univers Publishing House, 2014
ISBN 978-606-8543-96-3

I. Constantinescu, Claudiu (trad.)

821.133.1-31=135.1

CHRISTIAN GAILLY
UN SOIR AU CLUB

www.editurauniverss.ro

ISBN 978-606-8543-96-3

Regrete, eu?
Nici vorbă, zise el.

Pentru Suzie şi-atât

1

Pentru Simon Nardis pianul nu era ca vioara lui Ingres[1]. Era cu mult mai mult decât o vioară a lui Ingres. Pentru el pianul era ceea ce pentru Ingres era pictura. A încetat să mai cânte așa cum Ingres ar fi putut înceta să mai picteze. Ar fi fost mare păcat, în cazul lui Ingres. A fost mare păcat, în cazul lui Simon Nardis.

După acea dezertare, s-a întors la vechea-i meserie. Pretextul era o bucată de pâine. O locuință, o cămașă albă. Curată, adică. Era important să fie prezentabil. Or, jazzul nu prea te-mbie să fii prezentabil. Simon Nardis era pianist de jazz. Uitat, pierdut din vedere, șters din atenția lumii, îl regăsim aici, astăzi, în pragul unui weekend lung.

1. Pictorul Jean Auguste Dominique Ingres (1780-1867) a avut ambiția de a fi socotit un mare violonist, fără a avea însă o înzestrare deosebită în această privință. De aici expresia „vioara lui Ingres", cu sensul de pasiune pentru o îndeletnicire străină vocației (n. tr.).

Uzina de care trebuia să se ocupe se afla pe malul mării. Niciodată munca sa nu-l purtase pe meleagurile vacanțelor noastre. Era pentru prima dată când se vedea parașutat într-o zonă deopotrivă industrială și balneară. Prezența mării nu e indiferentă. A avut rolul ei în toată această poveste.

Munca lui Simon Nardis. O să-i spun Simon și-atât. E mai simplu. Era prietenul meu. Munca lui Simon consta în a încălzi nu atmosfera dintr-un club sau inima auditoriului său, ci hangare, antrepozite, ateliere ori laboratoare. Să mențină la temperatura cuvenită – deci în stare de funcționare, de conservare, de viață – muncitori, materiale prețioase sau animale.

Simon învățase meseria asta pe vremea când încă nu era decât un june pianist amator care se producea pe la câte o amărâtă de chermeză. Când a ajuns un profesionist al pianului, a abandonat-o. S-a întors la ea când, din motive de sănătate, a încetat să mai cânte. Să le zicem așa, motive de sănătate. Evident, e mult mai complicat.

Să faci să funcționeze o instalație industrială de încălzire, dar mai ales s-o reglezi – și asta e destul de complicat. Pe nimeni nu interesează tehnica. Trebuie, totuși, să vorbim și despre ea. Din cauza ei a pierdut Simon prima dată trenul.

Au apărut niște probleme. Trebuiau rezolvate la fața locului, cât mai repede. Urma un weekend lung. Patru zile de așteptare ar fi fost prea mult. Era vorba de niște

materiale sensibile la variațiile de temperatură, așadar extrem de fragile, care riscau să se degradeze. Costau, cu toate, o avere.

Inginerul de acolo nu se descurca. Nu dibuia nicicum cauza acelei defecțiuni. Așa că l-a chemat în ajutor pe Simon. Lui Simon îi plăcea la nebunie treaba asta, să se facă util, să dea fuga pentru a-și scoate clienții din necaz, asta îi făcea munca suportabilă. Sigur că da. Și totuși. Era joi seara. Simon trebuia să meargă pentru câteva zile cu Suzanne, soția sa, la mama ei, soacra lui, chestiile obișnuite.

O să ajung mâine dimineață cu trenul de 10:40, i-a spus el inginerului, veniți să mă luați de la gară, și nu vă faceți griji, că o să se rezolve. Credeți? zise celălalt, care-și simțea scaunul amenințat. Categoric, zise Simon, cu siguranță e doar un fleac, nu trebuie decât să-l găsim, haideți, pe mâine, căutați să vă odihniți, mai zise el știind că celălalt, un băiat de ispravă, avea să-și petreacă noaptea acolo.

A doua zi, pe la 4 după-amiaza, când mai rămăsese cam o oră până la trenul pe care Simon urma să-l ia înapoi spre casă, problema tot nu era rezolvată. Cauza fusese localizată, dar instalația refuza în continuare să funcționeze. O chestie cu un termostat care nu mergea, sau o făcea cum nu trebuie, sau când îi venea lui, transmițând niște comenzi eronate. Trebuia văzut de ce se întâmpla acest lucru.

O să pierd trenul, se gândea Simon și, gândind asta, se uita la inginerul de lângă el, care, la rândul lui, se uita la Simon și se gândea: O să mă lase baltă, trebuie să ajungă la gară. La ce oră e următorul tren? întrebă Simon. Nu știu, zise inginerul, diseară, cred, destul de târziu. Bun, zise Simon, o să iau trenul de seară, trebuie s-o scoatem la capăt.

Inginerul sări în sus de bucurie: Excelent, zise el și, vrând să-i mulțumească lui Simon, îl bătu pe umăr. Bucuria îi apropie pe oameni. Își ceru scuze. Ce ușurare. Nu mai știa cum să-și exprime recunoștința. Simon îl scuti de o căutare prea îndelungată. Trebuie s-o anunț pe nevastă-mea, spuse el, pot să-i dau un telefon?

Cei doi bărbați făceau naveta între halele amenințate de răcire și biroul inginerului. Masa de lucru era acoperită de planșe. Inginerul săltă marginea un pic ridicată a unei imense scheme electrice albastre. Telefonul e aici, spuse el și, discret, se retrase.

Profită de acest răgaz ca să meargă la toaletă. De două ore se ținea. Nu voise să lipsească de la nimic. Nu care cumva să pară, chiar și pentru o clipă, că nu-l interesa povestea aceea. Ce prostie! Poți foarte bine să te gândești și în fața unui pisoar sau a unei oglinzi, ba chiar asta cică stimulează reflecția. În fine.

La ora aia Suzanne era încă la birou. Suzanne avea o muncă de conducere. O să-i spun Suzanne și-atât. E mai simplu. Era prietena mea. Soția prietenului meu

Simon îmi devenise ea însăși prietenă. Nu se întâmplă așa mereu, dar cu ea așa s-a întâmplat. Uneori, soția prietenului tău vede în tine un dușman. N-a fost cazul aici. Dușmanul era jazzul. El fusese cât pe ce să-i omoare soțul.

Suzanne conducea serviciul administrativ și contabil al reprezentanței unui constructor de automobile. Telefonul suna în biroul ei. Ea nu era acolo. Era la șeful ei. Avea nevoie de o semnătură. Ieșise lăsând ușa deschisă. Din ungherul său, un coleg de-al ei auzi țârâitul telefonului. S-a dus să răspundă.

Doamna Nardis a ieșit puțin, spuse el. La întrebarea când ar putea fi găsită răspunse nu știu, apoi își aminti, dintr-odată, că, trecând prin dreptul lui, Suzanne îi spusese sunt la șefu', însă el, căpiat de cât avea de muncă, nici măcar nu ridicase capul, doar dăduse așa din el, cum că bine, bine.

E la șefu', zise colegul. Spuneți-i să mă sune ea, zise Simon, am să vă dau numărul, așteptați numai o secundă. Se întoarse să întrebe. Inginerul nu revenise încă de la toaletă. Simon îl strigă. Mai tare decât ar fi vrut. Probabil de nervi. Inginerul apăru în fugă, cu un aer de mulțumire pe chip, convins că Simon găsise soluția. Simon întrebă: Care-i numărul de aici?

Suzanne ieșea din biroul șefului. Se răsuci pe călcâie. Strângea la piept dosarul cu hârtii de semnat. Era să uit, domnule, zise ea, în seara asta să nu contați pe mine, că

n-am să pot sta, trebuie să-l iau pe bărbatu-meu de la gară.

Se întorcea în biroul ei. Colegul său o strigă. Se ridică, veni lângă ea. Avea în mână o foaie de hârtie. Ar trebui să-l suni pe soțul dumitale la numărul ăsta, zise el. Măi să fie! se gândi Suzanne. Se închise în birou și îi telefonă lui Simon.

Să nu-mi spui că trebuie să mai stai acolo, zise ea, te rog, nu-mi spune chestia asta. Ba, din păcate, zise el, chiar asta trebuie să-ți spun, dar nu mai durează mult, o să iau trenul de seară, nu veni la gară, probabil că o să ajung destul de târziu.

La ce oră? întrebă Suzanne. Nu știu, răspunse Simon, ăștia de pe-aici habar n-au. Simon se uită la inginer. Acesta se simți cu musca pe căciulă. Simon acoperi receptorul cu palma. Inginerul înțelese. Răspunse cu o mișcare scurtă din mână.

Dar aflu eu, mai spuse Simon, stai numai o clipă, nu închide, sau te sun eu mai târziu, cum preferi, în fine, altfel, tu, toate bune? Muncă până peste cap, spuse Suzanne. Vai de tine, sărăcuța! zise Simon. Poți să-mi plângi de milă, spuse Suzanne. Stai un pic, zise Simon, uite că-mi vine informația.

22:58! strigă inginerul.

O să iau un taxi, spuse Simon, să nu mă aștepți, să te culci. Bine, zise Suzanne, dar vezi să nu-l pierzi și pe ăla, nu uita că avem un drum de făcut.

Nedumerirea îi dădu târcoale o vreme, apoi însă Suzanne o alungă și își văzu mai departe de treburile ei. Până la urmă, o să pot rămâne totuși un pic diseară, îi spuse ea șefului. Tocmai venise s-o consulte în legătură cu un dosar, intrând fără să bată la ușă. Era mai pricepută decât el la o mulțime de lucruri. La drept vorbind, fără ea ar fi fost pierdut.

Și Simon era pierdut fără ea. În orice caz, așa ar fi fost, cu ceva vreme în urmă. Pierdut în sensul de mort. Fără ea ar fi fost mort.

Mai demult, pe vremea când avea un angajament în străinătate, Simon o sunase în puterea nopții, dintr-o cameră de hotel. Se simțea moartea în vocea lui. Suzanne a priceput primejdia. S-a dus după el. L-a adus înapoi, l-a ținut acasă, l-a îngrijit.

Odată aflată ora de plecare a trenului, odată limpezită povestea cu întoarcerea, cei doi bărbați s-au pus din nou pe treabă. Pe nimeni nu interesează tehnica. Să spunem, pur și simplu, că n-a mai durat mult și cei doi au aflat motivul pentru care instalația aceea funcționa defectuos. După care au găsit modalitatea prin care s-o facă să funcționeze așa cum trebuia. Totul le-a luat două ore.

Cred că nu mai puteți de foame, zise inginerul. El însuși murea de foame. Simon îl privea fără nici o reacție, sfârșit de oboseală, ca un om în prag de pensionare. Au plecat din uzină printre ultimii.

Suzanne a fost chiar ultima care a plecat de la reprezentanță. Se lăsase închisă acolo. I se întâmpla adesea. Când lucrez, uit cât e ceasul, spunea ea. Iar cum Simon nu se întorcea decât târziu. N-avea de ce să-și facă griji.

Agentul de pază a trebuit să descuie din nou ușa de la intrare pentru a o lăsa să iasă. Bună seara, doamnă Nardis, îi zise el atingându-și cu un deget cozorocul caschetei, probabil că văzuse asta la televizor, gestul ăla de polițist american, și weekend plăcut!

2

E totuși altceva, aerul pe care-l respiri într-o zonă industrială de pe malul mării.

Simon inhală cu nesaț briza marină cât străbătură parcarea uzinei. Apoi trebui să urce într-o mașină, cea a inginerului, un model din clasa medie, cel mai bine vândut în Franța, produs de constructorul pentru care lucra Suzanne. O mașină nedemodabilă.

De fapt, era exact ca a lui Suzanne, ca mașina ei de serviciu, altă culoare, dar la fel, același model. Gândul lui Simon se îndreptă către ea. Ce bine ar fi dacă ar putea să vină și ea aici, visă el, am profita de mare.

Mirosea a bebeluș în mașina inginerului. Simon se uită în spate. Fixat de spătarul banchetei, un scaun de copil. Probabil că soția vă așteaptă cu copilașul, zise el. Știe că o să mă întorc târziu, răspunse el, i-am spus că cinez cu dumneavoastră. Și v-a crezut? întrebă Simon. Sigur că da, răspunse inginerul, are încredere în mine.

Foarte bine, foarte bine, gândi Simon. De-ar ţine-o tot aşa, adăugă el gândului său dintâi, apoi întrebă: Fată sau băiat? Fată, zise inginerul, prefer fetele. La marele fix, gândi Simon. Şi eu la fel, zise el. Dacă m-ar auzi fiu-meu, gândi el, s-ar face foc şi pară!

Îşi aminti de ziua când, întors din turneu, a avut în sfârşit ocazia să-şi ducă băiatul la grădiniţă. Îşi amintea de apăsarea uşoară a micuţului pe umerii săi şi de mirosul lui. Copiii miros frumos, zise el. Nu tot timpul, replică inginerul, izbucnind în râs. Aerul acela de creşă din interiorul maşinii îi merse la inimă lui Simon.

O revăzu pe Suzanne tânără, epuizată după naştere. Să ai grijă de fiul meu, îi spusese el înainte de-a o porni din nou la drum. La o curbă se zări marea, apoi, iarăşi, numai uscat. O să vedeţi, e un restaurant foarte bun, spuse inginerul.

În orice caz, locul era drăguţ. Un fel de han în stil vechi, pitit lângă un hotel acoperit de iederă. Sfârşit de mai sau început de iunie, pe înserate, cer încă senin, trebuie să fi fost tare frumoasă lumina ce cădea peste acel micuţ ansamblu de piatră. Aleea care ducea până acolo era acoperită cu pietriş. Grădinile plesneau de sănătate.

Hangiul, un tip solid şi roşcovan. Sala de mese, pustie. Prea devreme, probabil. Suntem primii, zise inginerul. Linişte şi pace, zise hangiul. Foarte bine, îşi spuse Simon, n-o să avem de aşteptat. Mirosea frumos. Ca

decor, lemn, numai lemn. Feţe de masă în carouri alb-roz, trofee pe etajere, pereţi fără tencuială.

Din difuzoare se revărsa o muzică plăcută. Erau bine ascunse, lui Simon îi fu imposibil să le localizeze. Vă uitaţi după ceva anume? îl întrebă inginerul. Mă întrebam de unde vine muzica asta, zise Simon. Din Brazilia, spuse inginerul. Hai că-i nostim, gândi Simon, băiatul ăsta are umor, uite că şi-a recăpătat buna dispoziţie.

Muzica aceea plăcută era un cocteil de ritmuri clasice braziliene, samba, bossa-nova. Lui Simon îi plăceau tare mult. Îşi aminti de vremea când muzica aceea contaminase jazzul. O experimentase şi el. Fără prea mari reuşite. Brazilienilor le iese foarte bine. Numai ei ştiu să o facă bine cu adevărat. Un swing decalat, plin de întârzieri şi accelerări, de măsuri inegale, cu sincope lungite la nesfârşit, suspendate, toate astea sunt ale lor. Simon, care asculta, îşi simţi trupul începând să tresalte. Luă o gură de vin.

După dezertarea sa din motive de sănătate nu mai bea absolut nimic, nici un strop de alcool. Când ieşea cu Suzanne, evita locurile cu muzică. Locurile cu băutură. Adeseori ele coincid. Simon îşi simţea spatele unduindu-se discret, aproape imperceptibil. Mai luă o gură de vin.

Inginerul oftă: Am crezut că n-o mai scoatem la capăt, zise el. Oftă din nou: Mulţumită dumneavoastră, o să am şi eu un weekend liniştit. Se întinse: O să

pot – şi enumeră tot ce avea să poată – să se ocupe de nevastă-sa, să se ocupe de fiică-sa, de grădina sa care, primăvara, are nevoie de îngrijiri. Şi să-mi pun în ordine şi timbrele, zise el.

Nu mai spuneţi, sunteţi filatelist, zise Simon. Se gândea la Suzanne. Întârzierea asta probabil că a cam pus-o pe jar, îşi zicea el. Nu chiar, spuse inginerul, dar îmi plac timbrele, da, asta-i adevărat, de când eram mic, mama mi-a deschis apetitul pentru ele, ea mi le păstra, primea o mulţime de scrisori, din toate colţurile lumii.

Ca să-i facă o plăcere, Simon fu tentat să-l întrebe cu ce se ocupa mama lui, ca profesie, de ce primea atâtea scrisori de pe întregul glob. Renunţă însă. Apoi fu tentat să-i povestească despre obiceiul lui ca, atunci când călătorea, să-i trimită întotdeauna o ilustrată sau o scrisorică lui Suzanne, ştiind că ea avea să-i dea timbrul celui mic. Renunţă şi la asta. Ar fi însemnat să-şi amintească de vremurile când toate-i mergeau bine. Aşa că renunţă. N-avea nici un chef să-şi povestească viaţa.

Inginerul şi-o povesti în schimb pe a sa, în semn de recunoştinţă. Recunoştinţă pentru Simon, care-l salvase. Vă datorez viaţa. Viaţa mea vă aparţine. Se cuvine aşadar să o cunoaşteţi.

Ascultându-l, Simon se gândea: De ce om fi noi atât de diferiţi unii de alţii? Cum se-ntâmplă că de fiecare dată mă plictisesc? Sigur, e mult mai tânăr decât mine, dar orişicât. Şi dumneavoastră, zise inginerul, aveţi şi dumneavoastră o vioară a lui Ingres?

Nu, spuse Simon, nici o vioară. Nimic, nimic? insistă inginerul. Şi-atunci, zise el, ce faceţi ca să vă relaxaţi? Nimic, răspunse Simon, dorm, citesc, ascult muzică. Ce fel de muzică? zise celălalt. Depinde, spuse Simon. Se întrebă dacă avea să mai dureze mult cina aceea. Aproape că terminaseră.

Fireşte, zise inginerul, dar, în general, de preferinţă, ce ascultaţi? Băiatul ăsta e foarte simpatic, însă, în mod hotărât, mă plictiseşte, gândi Simon. Nu mai vin odată cafelele alea? Vin. Un pic de răbdare.

Incapabil să tacă. Să asculte muzica ambientală. Sau pur şi simplu să profite de culoarea cerului, acum de un albastru noptatic, întunecat, inginerul întrebă din nou:

Ce fel de muzică? Simon nu voia să răspundă. E un băiat de ispravă, totuşi. N-ai ce să-i reproşezi. Simon mai ezită o vreme, apoi, cu o grimasă de om care n-are încotro, genul clovn trist, răspunse: Jazz.

Minţea. Nu mai asculta jazz. Nu mai asculta decât cealaltă muzică, cea frumoasă, mare, clasică, savantă. De cum dezertase, asta începuse să asculte. Îi lipsea swingul, dar, în lipsă de swing, se îndopa cu frumuseţe. Mai bine ar fi spus adevărul.

Inginerul îşi privi ceasul de la mână. Inginerul se considera în continuare dator. Încă mai simţea nevoia să mulţumească. Recunoştinţa lui avea nevoie, pentru a se isprăvi, de un nou gest.

Ştiu un club destul de simpatic în oraş, zise el. Serios? făcu Simon. Da, zise celălalt, cu un ceva şmecheresc în

privire. Aşa că uitaţi ce vă propun: să mergem acolo şi să bem ceva, după care vă duc eu la gară. Ce ziceţi?

Păi, ştiu şi eu? se gândi Simon. Îşi consultă la rândul lui ceasul de la mână. Acum e 21:15, zise el. Da, spuse inginerul, cam aşa ceva. Şi e departe clubul de care ziceaţi? Un sfert de oră, răspunse inginerul.

Simon calculă: Până ajungem la club, îşi spuse el, se face 21:30. Stăm acolo o oră şi plecăm. E posibil. Dar chef ai, cât de cât? Da, îşi zise el, mi-ar prinde bine. Iar Suzanne n-o să ştie nimic: Bine, spuse, dar nu stăm mai mult de-o oră.

3

Simon bănuia că vor bea ceva într-o amărâtă de discotecă de provincie. La prima vedere, cam aşa şi arăta.

În vreme ce inginerul făcea a treia încercare de a-şi parca maşina într-un loc în care ar fi încăput două la fel, a lui şi a lui Suzanne, Simon se uita la emblema clubului.

Un delfin ţâşnind din apă. Capul caraghios al cetaceului, jumătate de trunchi, linia ondulată a mării, totul era trasat cu un fir continuu de neon verde. Iar în caz că, se gândea Simon, în pragul greţei, al răului de mare, zgâlţâit, după cină, de inginerul care nu reuşea nicicum să-şi parcheze maşina, iar în caz că, se chinuia el să gândească, ar exista o cât de mică îndoială asupra identităţii acelui mamifer şi a culorii neonului, cu acelaşi neon verde era scris, mare: „Delfinul verde". Mergem? spuse inginerul, aproape gâfâind.

Traversau strada. Inginerul zicea ceva legat de durerea sa de braţ. Nu înţeleg, zise el. Ce anume? întrebă Simon. De ce n-o fi având maşina asta servodirecţie,

spuse inginerul. Şi nevastă-mea se plânge de treaba asta, spuse Simon. Serios? zise inginerul. Are o maşină la fel, spuse Simon. Intrăm? zise inginerul. De-asta am venit pân'-aici, nu? gândi Simon.

Un sfert de oră pe drum, cinci minute de manevre, se făcuse 21:35. O să mai avem timp din părţi, se gândi el privind către uşa de la intrare, care era tot mai aproape. Asta e, ce poţi să faci, intrăm şi vedem. Nu cred să fie muzicieni pe-aici. Şi chiar dacă sunt, e prea devreme. În principiu, nu încep decât pe la ora 22, în cel mai bun caz. Pe vremea mea aşa era. În fine, nu-i bai, o să-i aşteptăm. Dacă sunt. Dacă nu, asta e, ascultăm discuri. La ce oră zicea că e trenul meu? La 22:58? Parcă aşa, nu?

Uşa eliberă o muzică sub presiune, furioasă că fusese închisă între acei pereţi. Ar fi putut să fie o supă, era însă Coltrane. Când te izbeşte în faţă aşa ceva, la intrare, te cam zguduie. Simon fu zguduit.

Aşa cum îi e obiceiul, saxofonul tenor sucea şi răsucea o veche temă. Abia puteai s-o recunoşti, tema. Pe Coltrane, însă, da, îl recunoşteai, l-ai fi recunoscut dintr-o mie, cu stilul lui de a întineri lucrurile înainte de a le omorî.

Simon asculta siderat şi, ascultând, gândi ceea ce gândise întotdeauna: Iată ceea ce se cheamă un stil. Şi eu? mai gândi el, fără a putea să înainteze, atât de multă lume era. Aveam eu un stil? Mă rog, unii aşa ziceau.

Dar una e ce credea critica şi alta e ce ştiam eu. În fine, cert e că inginerul înainta în faţa lui.

Simon îl văzu parlamentând cu frumoasa obosită care le ţinea piept celor de la bar. Le ţinea piept la propriu. Ziceai că se luptă să-şi apere tejgheaua luată cu asalt. Simon îşi spuse e plin de lume, sunt obosit, mai bine o ştergem de-aici.

E deschis clubul de la subsol, spuse inginerul. Muzicienii n-ajung decât la ora 22. Cum procedăm? Simon îşi consultă ceasul. Era 21:40. Apoi întrebă: Cât facem de-aici până la gară? Zece minute, spuse inginerul.

Bun, spuse Simon, mergem jos, ne luăm ceva de băut, îi aşteptăm pe muzicieni, îi ascultăm o jumătate de oră şi plecăm, e bine aşa? O, pentru mine e foarte bine, spuse inginerul, cu o figură care spunea nu de mine e vorba, pentru dumneavoastră să fie bine. Simon zise: Păi, haideţi atunci.

Inginerul îşi croi drum printr-o mulţime de oameni care, nemaiîncăpând la bar, îşi beau paharul în picioare, care pe unde apucaseră. Apoi o uşă de împins, o scară de coborât, o altă uşă de împins şi ajunseră.

În sfârşit! îşi zise Simon. Ar fi putut să-şi spună simpatic loc! Să-şi spună asta ca orice amator de jazz care descoperă un loc unde se cântă muzica sa preferată. Da, ar fi putut să-şi spună asta. Dar Simon nu era un amator oarecare, era unul dintre cei care fac jazzul, care l-au făcut, care-l vor fi făcut. Aşadar, ce şi-a spus el sau, mai

degrabă, ce-a simțit el descoperind atmosfera din acel club, o atmosferă roșie, de un roșu blând, dar destul de întunecat, îndulcit de roșul mai deschis al lămpilor cu abajur de pe mese?

Nu știu. N-a știut nici el să-mi spună cu exactitate. Eram năuc, mi-a zis el. Se lăsase condus de inginer până la o masă, ca un infirm. Nu se uita în față. Se uita înspre estrada goală. Nu goală de tot. Dar fără oameni. Fără el. Și care avea să rămână fără el.

O estradă plină de instrumente. Nu mare, și plină de o grămadă de instrumente. Mică și umplută de doar trei instrumente. Pian, contrabas, baterie. Cea mai frumoasă formație, după părerea lui Simon.

Un pian cu semicoadă, splendid, negru. Un contrabas bumbăcit bine, cu lacul roșcat scorojit. O baterie completă, ansamblu de cinele și tobe cu paiete verzi.

Simon rămăsese în picioare, se uita lung la pian.

Acceptă să se așeze abia când inginerul îl întrebă ce vrea să bea. Barmanul era acolo și aștepta. Un personaj în negru și alb. Bine dresat, Simon fu cât pe-aci să spună că nu bea alcool, nu bea niciodată, nu mai bea niciodată, apoi, dezmeticindu-se așa cum te trezești după o spălare pe creier, comandă votcă și gheață.

Inginerul avea o mutriță satisfăcută. Voi face totul ca să-i fiu pe plac, gândi el. Simon nu scotea o vorbă. Puțin amețit înainte chiar de a fi băut, nu-și lua ochii de la pian. E vinul de la cină, își spuse el. Nici o privire

către ceilalți clienți. Vreo zece-doisprezece la mesele de alături.

Toți așteptau cuminți. Aproape în tăcere, se auzeau doar niște murmure. Inginerul se uita la cei din jur, apoi la Simon, apoi iarăși la cei din jur, zâmbea, apoi iarăși la Simon, gândindu-se: Ce să-i spun eu până ne vin băuturile?

La 21:50 sosiră cei trei muzicieni. Au ajuns mai devreme, cu atât mai bine, gândi Simon. Măi să fie, gândi el, ce tineri sunt! Iată-i, spuse inginerul. I-am văzut și eu, gândi Simon.

Relaxați, glumind un pic înainte să se apuce de treabă. Asta, cel puțin, nu se schimbase. Tendința asta de a face mereu glume. Eternele glumițe ale muzicienilor de jazz.

Erau trei, așadar. Un trio cu pian. Cea mai frumoasă formație, după părerea lui Simon. Trei băieți tineri, foarte diferiți ca înfățișare. Pianistul: un tânăr înalt și frumos, cu niște ochelari care-i dădeau aerul unui american deținător de Nobel în fizică nucleară. Contrabasistul: înalt și el, dar cu o coamă blondă zbârlită în toate direcțiile, și fără nici un fir de păr în rest. Bateristul: brunet bine, mustață de mongol, scurt la trup și îndesat. Excelenți muzicieni.

Lui Simon i se făcu pielea de găină la primele sunete de cinel ale bateristului care-și ocupa locul, la vibrațiile de bas ale contrabasistului care-și acorda instrumentul.

Urmau să mai schimbe o scurtă privire, un ultim surâs şi să înceapă. Începură cu un vechi clasic, *On Green Dolphin Street*, care le servea ca punct de plecare şi semnal al finalului de repriză.

De cum a văzut modul în care pianistul expunea tema şi, mai ales după aceea, când începu să improvizeze, felul lui de a angaja soloul, de a-l anunţa, de a-l introduce, de a-i face imediat simţit spiritul, Simon îmi spunea că a fost cuprins de o senzaţie curioasă.

Eu, care vă vorbesc, care vă istorisesc în acest moment scurta poveste a lui Suzanne şi Simon, eu sunt pictor. Şi nu ştiu ce aş simţi în faţa unui tablou care ar imita perfect o pictură de-a mea, nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

Sau ce ar simţi un scriitor citind o carte al cărei stil l-ar imita perfect pe al său. Habar n-am. Ce ştiu e ce mi-a povestit Simon, anume că s-a simţit foarte stânjenit. Pot să înţeleg asta. Pe moment, n-a priceput nici el prea bine de ce. Deposedat de el însuşi de atâţia ani, nici măcar n-a îndrăznit să gândească situaţia aceea în termeni de deposedare. A gândit doar atât: Dacă eu aş cânta aşa ceva în locul lui, aş cânta la fel ca el.

Nu mai cântase de un car de vreme. Începi să uiţi cum cântai. Uiţi că poate aveai un stil al tău. Încetul cu încetul însă, ascultându-l pe tânărul pianist, Simon îşi dădu seama că acesta, tânărul, cânta la fel ca el, la fel cum cânta el odinioară.

Simon avea deci un stil al său, iar dacă insist asupra acestei chestiuni e pentru că, după părerea mea, îndoielile lui Simon au jucat un rol important în hotărârea lui de a dezerta. Avea un stil al său, care lăsase nişte urme suficient de adânci încât să-i influenţeze pe tinerii pianişti.

Şi încă ceva. Simon n-a vrut niciodată să recunoască, dar maniera lui de a cânta cam răvăşise tehnica pianistică în jazz. Gata, am terminat. Apoi a dezertat. Şi a fost dat uitării. Mai ales că şi deranja. Pe mine nu. Nimeni n-a ştiut ce s-a mai întâmplat cu el. Eu da. Am rămas prieteni. Aşa că vă povestesc mai departe.

4

Există, în linii mari, două categorii de amatori de jazz, calmii și agitații. Inginerul pocnea din degete. Bătea de asemenea din picior. Și își hâțâna capul de sus în jos. Simon detesta treaba asta. Îi venea să-i zică vreo două. Ezită. Inginerul și-ar fi dat și sufletul ca să-l facă să se simtă bine. Plătise masa, vinul, plătise acum și paharele de votcă, se agita fiindcă așa-i plăcea lui, dar și ca să participe, își ostoia astfel nevoia de a-și arăta recunoștința. Simon renunță să-l mai ia la rost.

Cei trei tineri cântau bine. Totul suna impecabil. Nu prea știm noi de ce anume ceva sună bine, dar când sună bine ne dăm seama imediat. Simon știa de ce. Sunt foarte buni băieții ăștia, gândi el, jazzul nu mai are nevoie de mine. De cum îl fulgeră acest gând, simți nevoia să plece de acolo.

Ceasul arăta 22:20. Numai că ideea de a pleca fără să se fi atins de pian îl îmbolnăvea. Voia să cânte. În același timp se simțea incapabil să-și imite imitatorul, să

reajungă acum, pe loc, la nivelul acelui sclipitor tânăr jazzist. Sunt prea bătrân, își zise el.

Depășit, da. Fiul său îl depășea deja în mai multe privințe. Era vorba de alte lucruri, dar orișicât. Depășit de un tânăr care asimilase tot ce se putea din felul lui de a cânta și care acum cânta mai bine decât el. Mai bine, mai bine, ce înseamnă asta, să cânți mai bine? se gândi el. Nu, nu de asta-i vorba.

Simon simțea că ia foc dacă nu atinge acel pian pentru a face să se audă ceea ce e inimitabil într-un stil. Altfel spus, și cu asta o să închei capitolul despre Simon și problema stilului, el voia să creadă că după zece ani de tăcere totală putea încă să mai cânte așa cum nimeni nu va cânta vreodată.

Votca îi circula prin creier. Votca îi făcea creierul să funcționeze. Creierul îi funcționa așa cum nu-i mai funcționase de cel puțin zece ani. Nu mai bine, nici mai rău, altfel. Mai liber, poate. Și inima îi bătea diferit.

Simon oftă, se înfioră, apoi începu să tremure. Hotărârea lui era luată. Știa că avea să se ducă acolo, să atingă acel pian, să pună stăpânire pe el. Era 22:30.

Dacă le-ar da prin cap gândul cel bun și ar face pauza un pic mai devreme, își zise el, aș vrea doar să ating clapele, le ating și plec. Tremura. Inginerul asculta, agitându-se în continuare, ce obositor! Nu sunteți obosit? îl întrebă Simon. Nu, e-n regulă, răspunse inginerul, dar dumneavoastră? Sunt bine, zise Simon. Grozav swing,

nu-i aşa? spuse inginerul. Da, zise Simon, grozav, dar n-aţi putea să? Sau mai bine nu, lăsaţi.

Aşteptarea îl epuiză. O aşteptare scurtă, totuşi. N-a durat decât zece minute. Dar epuizantă. Când aştepţi de zece ani. Fără să ştii că aştepţi. E şi mai ucigător.

Zece ani şi zece minute. A avut de aşteptat zece ani şi zece minute. Ca să se dezumfle? Poate. Ar trebui să plecăm, se gândi el, e ridicol. La ce mi-ar folosi toată povestea asta? Atunci interveni, ca să zicem aşa, hazardul.

Trioul făcu pauza un pic mai devreme. Aşa s-a nimerit. Cântaseră trei sau patru teme, toate aflate odinioară în repertoriul lui Simon.

Expediară rapid ultimele măsuri din *On Green Dolphin Street*, semnalul finalului de repriză, apoi se opriră, se ridicară şi, dând-o din nou pe glume în timp ce publicul aplauda, o porniră către bar. N-ar fi bine să mergem? zise inginerul. Era 22:40.

Simon se ridică. Şi inginerul. Inginerul i-o luă înainte. Să ne grăbim, zise el. Ajuns la ieşire, deschise prima uşă şi se uită în urma lui. Nici urmă de Simon. Îl căută din priviri. Îl văzu în sală. Urca pe estradă. Ce naiba face acolo? se întrebă inginerul. Simon se aşeza pe scaunul de la pian. S-a îmbătat sau ce? N-a văzut cât e ceasul?

Făcu cale-ntoarsă inginerul, se strecură printre mese, se apropie de estradă, intimidat, putea fi luat drept un basist sau un baterist. Bătea cu unghia în geamul ceasului de la mână, arătându-i-l lui Simon: O să pierdeţi trenul, zise el.

Simon, tremurând, îl privi de-acolo de sus şi-i spuse: O să-l iau pe următorul. Nu mai e altul, zise inginerul. Ba da, domnul meu, întotdeauna mai există unul, iată dovada. Ce dovadă? zise inginerul. Duceţi-vă acasă, spuse Simon, vă mulţumesc pentru tot. Apoi îşi întinse mâinile. Le ţinea acum suspendate deasupra claviaturii.

Inginerul nu se putea hotărî dacă să plece sau nu. Era complet derutat, vă daţi seama. Şi, trebuie spus, cam depăşit de situaţie. Rămăsese acolo, lângă estradă, sub privirile clienţilor de la mese. Brusc, deveni conştient de prezenţa acelor oameni. Prea conştient. Se întoarse, îi cuprinse pe toţi cu privirea. Unii se întrebau, bineînţeles, ce naiba se întâmplase. Pe scurt, se uitau lung la ei, la el şi la Simon. I se făcu ruşine.

Haideţi, veniţi? zise el. Simon îşi ţinea în continuare mâinile deasupra claviaturii. Mâinile îi tremurau. Inginerului i se făcu frică. Haideţi, spuse el, aproape implorând. Duceţi-vă acasă, îi zise Simon. Păi cum o să, zise inginerul. Duceţi-vă odată, spuse Simon, şi nu mă mai bateţi la cap.

Inginerul se îndură în sfârşit să plece. Se răsuci pe călcâie şi o porni din nou către ieşire. Un gust amar, de seară ratată. Ajuns în faţa scării, se mai uită o dată în urma lui. Simon stătea neclintit, cu mâinile suspendate deasupra claviaturii. Ridică din umeri, de parcă ar fi zis treaba lui, să fie sănătos, apoi o porni în sus pe scară.

Când să ajungă la ultima treaptă auzi în spatele lui pianul. Nişte note limpezi, care-l trăgeau de haină înapoi. Coborî din nou, să se convingă. Într-adevăr, Simon era cel care cânta, care începea, care încerca să înceapă, care tatona.

Pentru inginer, asta însemnă că încercările lui de a-şi fi arătat recunoştinţa fuseseră zadarnice. Simon îşi oferea acum ceea ce el, inginerul, nu-i putuse oferi. Datorită mie, totuşi, îşi zise el înainte de a urca din nou scara. Când a ajuns în discotecă tocmai îşi spunea că da, ar fi o idee: Da, îşi zise el, o să-i trimit un buchet de flori nevesti-sii. Nu, nu din grădină, că începe Cécile să urle, o să aranjez cu Interflora.

Johnny Griffin, coperta discului era şi ea la vedere, se lupta de unul singur cu ritmica lui Thelonious Monk, plecat să bea ceva. Inginerul nu mai era atent. Destul cu jazzul pentru seara aia. Făcu, din mers, un semn cu mâna în direcţia barului. Un fel de bună seara adresat femeii aceleia obosite. Clienţii se mai răriseră. Putea şi ea să respire un pic. Ştergea un pahar, cu o ţigară înfiptă-n cioc. Fumul intrându-i în ochi. Apoi, strada.

I-a fost greu să-şi scoată maşina. O alta, mai mică, reuşise să se strecoare acòlo. Trăiască servodirecţia! Ceasul de la bord arăta 22:50. Trenul lui Simon pleca peste opt minute. Inginerul se duse acasă.

5

Ce citeşti? întrebă el intrând în cameră. Ea citea întinsă pe patul lor. Îi arătă coperta cărţii. Aha, zise el, şi e bună? Nu-i rea, spuse ea. El se apropie şi o sărută. Miroşi a băutură, zise ea. Normal, spuse el, am băut. Îşi dădu jos sacoul.

Ai stat cam mult, îi spuse nevastă-sa. El îşi desfăcu nodul de la cravată. Iris doarme? întrebă el. Da, Iris doarme, zise nevastă-sa, şi tu? Eu, ce? zise inginerul. Îşi extrăgea picioarele din pantaloni.

A ieşit bine, zise ea, cina ta cu domnul Nardis? Foarte bine, zise el, rămas în boxeri şi cu bustul gol. După aia, spuse el, mi s-a părut o idee bună să-l duc la Delfin ca să bem ceva. O porni în direcţia băii.

Se întoarse de acolo în halat. Aveam eu aşa o impresie că-i place jazzul, spuse el. Nu-ţi pui pijamaua? se miră nevastă-sa. N-aş prea, zise el, de ce? Aşa, zise nevastă-sa, apoi oftă. Şi? întrebă ea, nu-i plăcea jazzul? Ba da, zise el, cum să nu, dar stai să vezi ce-a făcut! Inginerul se duse din nou la baie.

Pe nevasta inginerului n-o interesa ce făcuse Simon, mi se pare normal. Ardea de nerăbdare să citească mai departe din cartea ei, şi iarăşi mi se pare normal, era o poveste cu un navigator mereu plecat de-acasă. Inginerul se întoarse de la baie. Îşi încheia nasturii de la bluza de pijama. E un tip ciudat, zise el, ştii ce-a făcut? Nu, zise nevastă-sa, de unde să ştiu? Femeia îşi deschise din nou cartea. Mai avea puţin până la sfârşit. Voia să afle dacă navigatorul avea să se întoarcă acasă.

A pierdut trenul, spuse inginerul. Nevastă-sa oftează şi închide cartea la loc. Nu pricep, zise ea. E cât se poate de simplu, zise inginerul. Acuma fă-mă şi proastă, îi zise nevastă-sa. Nu te fac deloc, spuse el, vreau doar să zic că nu eşti atentă. Se întinse lângă ea şi o pupă. Pupicul pe care i-l dădea în fiecare seară. O obişnuinţă. Fii mai clar, spuse ea.

Trenul lui, zise el, pleca la 22:58. Când muzicienii au făcut pauză, era 22:40. Mai aveam 18 minute. Era OK, gara nu-i departe, doar că aveam să pierd cel puţin cinci minute cu scosul maşinii din parcare. Aşa că ne-am ridicat amândoi să mergem, însă el, ce să vezi, în loc să vină după mine spre ieşire, mi-a întors spatele şi s-a dus la pian.

E pianist? îl întrebă nevastă-sa. Nu ştiu, nu contează, eu îţi zic că, în loc să prindă trenul, el s-a aşezat la pian. Nevastă-sa: Aşa, şi?

Simon a început să cânte. Nu imediat. Aştepta se zece ani şi zece minute. A mai trebuit să aştepte încă

vreo câteva minute. Două sau trei, probabil. Cât să-şi învingă tremurul mâinilor.

Trebuie să vă imaginaţi acele mâini, deasupra claviaturii, tremurând, şi pe Simon care, tot la cincisprezece secunde, le ascunde la spate, apoi le arată din nou, le oferă pianului, i le pune la dispoziţie, de parcă i-ar spune: Te-am abandonat, dar, uite, m-am întors.

Să vi-l imaginaţi aşadar pe acel necunoscut în ochii celorlalţi, pe acel pianist uitat până şi de el însuşi, un om singur, aşadar, stând la pian şi nereuşind să cânte. Tremură. Arată ca un nebun sau ca un tip băut mimând scena mută a unui pianist care îşi ia avânt. Totul, nu uitaţi, sub privirile clienţilor din club. Oameni care se întrebau acum cu toţii ce naiba se întâmpla, zicându-şi: Ia uite şi la nebunul ăsta, o fi beat?

Odată stăpânit cât de cât tremurul degetelor, Simon începu, făcând să se audă două sau trei note, foarte scurte, mai scurte decât ar fi vrut, scăpate parcă fără voia lui.

Observaţie: tracul, teama, tremurul degetelor smucesc, tensionează, panichează, îndârjesc, ascut, excită, asmut, accelerează swingul.

Simon avea de gând să cânte drăgălaşa aia de temă pe care tânărul său coleg o interpretase mai devreme, în deschiderea primei reprize a concertului, *Letter to Evan*. Aceeaşi tonalitate. Tempo mediu.

Neputinţa lui de a se înstăpâni peste toată claviatura, teama lui de a nu se pierde. Nu utiliză decât câteva

clape, negre și albe, de la mijlocul claviaturii. Rămase acolo, parcă apărat de primejdii, cu mâinile aproape suprapuse. Încercă. Începu. Toată lumea asculta.

Introduse tema, o făcu să vină de undeva de departe, prin mici tușe melodice pe care apoi, treptat, le armoniza, realcătuind acordul notă cu notă, în spații de liniște ce răspundeau melodiei abia schițate. La rândul lui, ritmul se schița și el. Foarte curând, îl cuprinse dorința de-a da drumul la swing. Toată lumea asculta.

6

Auzi și tu ce-aud eu? Cel care întreabă e tânărul contrabasist, Scott. Întrebarea îi e adresată lui Bill, tânărul pianist. Paul, tânărul baterist, le întoarce spatele. Stătea de povești cu o fată. Cel mai puțin seducător dintre cei trei. Avea succes la fete. Ca să vezi!

Americani, toți trei. Îi chemase proprietara clubului. O anume Debbie Parker. Și ea tot americancă. Stabilită în Franța. Refugiată cultural. Și ea a ajuns să-mi fie prietenă. O să-i spun pur și simplu Debbie.

Auzi și tu ce-aud eu? întrebă Scott. Bill nu răspundea. Scott insistă. Tipu' ăsta, zise el, referindu-se la Simon care cânta, și pe care toată lumea îl asculta, mai puțin Paul, ocupat să vrăjească o fătucă. Tipu' ăsta, zise Scott, are un dar al imitației realmente uimitor.

Bill asculta. Îi răspunse lui Scott: Ce mă uimește cel mai tare e că reușește să reproducă niște chestii ale lui Nardis care mie nu mi-au ieșit niciodată, chestii care

țin de respirație, de ritmul interior. Avea să mai adauge ceva. Poate e chiar el, zise Scott. Nu, zise Bill, l-aș recunoaște dacă ar fi el, și-apoi, ce să caute el aici?

Trebuie spus că Simon se schimbase mult. Se îngrășase, odată trecut la viața ordonată. Părul îi albise, cel care-i mai rămăsese. Pe celălalt îl pierduse, iar acum purta ochelari. Nu prea mai avea nimic în comun cu tânărul pianist novator invitat în două-trei rânduri de cluburile americane.

Acum că tema era bine definită, Simon improviza, singur pe lume, cu nasul în claviatură. Mâinile nu-i mai tremurau. Încet, încet puneau stăpânire pe întreaga claviatură, iar stilul său, fiindcă exista unul, nu știu cum să zic, câștigase în modestie, în limpezime.

Uite-o pe patroană, zise Bill. Amorul își face intrarea în scenă. Niciodată n-ai liniște. Simon nu mai acompaniase niciodată o voce. Mi-a povestit la un moment dat că-i plăcuse imediat, la nebunie. Nu numai fiindcă era vorba de Debbie. Nu, combinația de pian și voce. Debbie mai cântase jazz de-a lungul timpului.

Ea nu-l știa pe Simon. Sau mai degrabă ba da, ca mulți alții, îl zărise, îl auzise așa, într-o seară. Debbie nu-l mai văzuse decât o singură dată. Nu era pe atunci decât o fetișcană care studia muzica la universitate. Și care, în vacanțe, bătea Europa în lung și-n lat.

L-a văzut și l-a ascultat într-o seară, într-un club din Copenhaga. Două sau trei ore în prezența lui Simon,

chiar dacă privirile li s-au întâlnit, înseamnă prea puțin pentru a-l ține minte. Chiar și cu stilul lui, cu soundul, cu tușeul, cu frazarea lui, e prea puțin ca să și-l amintească. Și totuși ba da, s-ar părea că atâta-i de ajuns. Nu, de fapt nu, Debbie nu putea să-l recunoască.

Și totuși, zise ea. Debbie îmi spunea că a avut o tresărire văzând acea siluetă. Un fel anume de aplecare asupra clapelor. Ca Glenn Gould, mi-a zis ea, dacă înțelegi ce vreau să zic. Înțelegeam. Îl văzusem pe Simon cântând. Cânta la Steinway-ul meu, când venea pe la mine. Îi știam felul de a se apleca asupra claviaturii.

Nu vă duceți să-i dați o mână de ajutor? zise Debbie către Scott și către Paul, care nu asculta fiindcă stătea de povești cu o fătucă. Aproape fără nici o întrerupere, Simon trecuse, printr-o simplă glisare armonică, la o baladă foarte drăguță, *You Have Changed*.

Nu, zise Scott, pauza e pauză. Fiecare avea berea lui și paharul lui. Bill cu bourbon. Scott cu scotch. Paul cu cola. Bill mormăia, nemulțumit. Interpretarea lui Simon îl îmbolnăvea. Am crezut că tu ești cel care cântă, îi zise Debbie. Părea s-o amuze că unul dintre clienți se juca la pian în timpul pauzei. E simpatic, numai că. Prea cântă bine tipu' ăsta, se gândi ea, nu-i normal, e ceva ciudat aici.

Și-apoi, Debbie adora balada aceea pe care Simon o interpreta atât de bine. O cânta și ea uneori. Nu mai cântase de multă vreme. Ei bine, eu mă bag, zise ea către

Bill și Scott, mă duc să-l ajut, am chef de-o cântare. Luă o gură de alcool din paharul lui Scott: îmi dai voie?

Singur pe lume în continuare, aplecat în continuare asupra claviaturii, Simon nu o văzu apropiindu-se. Ea luă în mână microfonul. Toate acele mișcări în jurul lui: Da, da, zise el, am înțeles, plec imediat, mai zise el fără s-o privească și fără să se oprească din cântat, lăsând fraza muzicală să-și urmeze cursul firesc. Debbie se înclină.

Cu microfonul lipit de buze, prinzând din zbor melodia, cântă, foarte aproape de el: Nu te-ai schimbat. Simon ridică privirea, se uită la Debbie, apoi, fără a se opri din cântat, răspunse: Nici dumneata. Simon n-o mai văzuse niciodată.

Mulți ani mai târziu. Era căsătorit cu Debbie. Simon mi-a povestit cum, cu totul întâmplător, a înțeles de ce o recunoscuse, ca să zicem așa, pe Debbie în seara aceea și, mai ales, de ce o adorase imediat pe femeia aceea. Multe pasiuni se explică astfel.

Mulți ani mai târziu, căutând cu totul altceva, un document pentru o poveste cam încurcată legată de o moștenire, a dat peste o fotografie de care uitase, un portret din tinerețe al mamei sale, portretul lui Debbie. Mă grăbesc să spun că nu a părăsit-o pe Suzanne pentru a se căsători cu Debbie. Împrejurările l-au lăsat liber s-o facă.

Debbie cânta fără tremolouri. O linie vocală neutră, în stilul anumitor saxofoniști de pe coasta de vest.

Simon descoperea plăcerea de a cânta alături de o voce, pentru ea. O voce de alto, aproape aridă. Emoționantă prin refuzul ei de a face vreo concesie drăgălășeniei. Eh, asta chiar că-mi place, gândi Simon.

Și totul atât de discret. E atât de delicat să acompaniezi o voce. Să o precezi sau să o urmezi. Să-i răspunzi. Să-i anticipezi accentul printr-o întrebare. Simon era prins cu totul în acest dialog.

Prins fiind, era obligat să o privească. Privind-o, nu putea să nu vadă acel chip. Și, astfel, n-avea cum să nu fie uimit, o uimire încetinită de timp, de tot acel timp pe care trebuia să-l străbată din nou pentru a vedea cu claritate. Uită de claviatură. Cânta acum pentru ea.

Nemaiștiind cuvintele, Debbie improviză. Pentru el care, la rândul lui, improviză pentru ea câteva variațiuni, așa că totul sfârși, pentru ei, într-un soi de extaz. Era 23:15. Trenul gonea deja spre Paris.

Lui Simon îi era cald și sete. Debbie se întoarse cu două pahare. Din două una, zise ea. Debbie îi întinse lui Simon paharul pe care-l ținea în mâna dreaptă: Ori ești un imitator de geniu, ori ești Nardis în persoană. Ești cumva Simon Nardis?

Am fost, spuse Simon. La Copenhaga, zise Debbie. Cam peste tot, spuse Simon. Și la New York, zise Debbie. Da, și la New York, spuse Simon, și în alte locuri, cam peste tot, cum ți-am spus. Iar acum aici, zise Debbie. Nu, spuse Simon, s-a terminat, în seara asta am vrut doar să.

Aici, în seara asta, am vrut doar să văd dacă. Dacă ce? zise Debbie. Simon spuse: Dacă eu și dumneata mai suntem vii.

Un răspuns destul de banal, la urma urmelor. Dar Simon îl rosti cumva anume. Debbie era mai mult decât încântată. Mai stai un pic, zise ea. Mai acompaniază-mă o dată. Voia să mai cânte, cu el, pentru el, poate. Simon spuse sigur, de ce nu, numai că. Numai că ce? zise Debbie. Simon spuse: Trebuie să dau un telefon.

Simon și Debbie, un cuplu frumos, și știu ce zic, mereu i-am invidiat, fură aplaudați în continuare, cât se strecurară printre mese ca să ajungă la bar. Bill și Scott îi așteptau acolo. Debbie li-l prezentă pe Simon.

Nu vă recunoscusem, zise Bill. Nici eu, zise Scott. Eram convins că sunteți un amator supraînzestrat, spuse Bill, și cu vână în el. Și eu, la fel, spuse Scott. Paul, întors cu spatele, își vrăjea în continuare fătuca.

Domnul Nardis o să mai stea un pic cu noi, spuse Debbie, duetul nostru pare să-i placă. Bill și Scott se uitară unul la altul. Cu ei Debbie nu voise niciodată să cânte. Nu te grăbești, sper, zise ea. Nu, spuse Simon, dar trebuie să dau un telefon.

Cabina telefonică era la parter, în discotecă. Scara ce făcea legătura între club și discotecă era închisă la fiecare extremitate cu o ușă capitonată. Astfel, muzica dintr-un loc n-ajungea să se certe cu cealaltă. Deși, la ambele niveluri, se cânta numai jazz.

Jos, trioul cu pian. Sus, diverse formații. Conținând întotdeauna un saxofonist. Femeia cea obosită adora saxofoniștii. Cu o preferință clară pentru tenori.

Când Simon intră în discotecă se auzea cântând Sonny Rollins, în trioul de la Village Vanguard, coperta discului o confirma. Probabil perioada lui cea mai frumoasă, gândi Simon, deși preocupat de faptul că trebuia neapărat s-o sune pe Suzanne.

Se apropie de bar. Femeia cea obosită îi arătă, cu un vârf de deget, unde era cabina. Tipu' ăsta îmi amintește de cineva, gândi ea. Ușa cabinei era și ea capitonată. Simon se închise înăuntru. Scoase din portofel o cartelă telefonică. Aparatul funcționa cu monede. Măi să fie! A trebuit să iasă ca să schimbe o bancnotă. Femeia cea obosită îi vărsă în palmă un pumn de fise. Semănați cu Simon Nardis, zise ea. Serios? zise Simon, cine-i tipul?

Se întoarse în cabină. Se închise acolo. Carceră. Capcană a adevărului. Celulă de carantină. Cameră de trecere dintr-o lume în alta, asta era cabina aceea capitonată. Sicriu, poate. Da, cu siguranță.

Odată închisă ușa, Simon deja nu mai era același. Era, din nou, cel care fusese în ultimii zece ani. Ceasul arăta 23:30. Trenul său gonea spre Paris. Formă numărul de acasă.

7

Suzanne dormea, aşa-mi imaginez. De cum spun asta, îmi vine în minte dormitorul lor. În camera lui Suzanne şi Simon se afla o pictură de-a mea, nu un portret al meu, una dintre lucrările mele. Suzanne o cumpărase de la mine pentru aniversarea lui Simon. Avea ochi bun, Suzanne. O alesese pe una dintre cele mai reuşite, una dintre preferatele mele. Simon era încântat. Ţinuse neapărat s-o agaţe pe peretele de la capul patului. Zicea că e singurul perete care se potrivea cu pânza aceea. Mie mi s-a părut foarte imprudent. Dacă vă cade în cap, poate să vă omoare, le-am spus. În fine, să trecem peste asta. Simon a luat-o cu el în noua sa casă.

De altminteri, când a sunat telefonul, Suzanne nu era în dormitor, citind sau dormind, ci era în salon, se uita la televizor. Neliniştită, preocupată, întinsă pe canapea, adormise cu televizorul deschis. La începutul

filmului, se uita, asculta. Zece minute mai târziu, cu ochii închişi, doar asculta. Apoi urechile s-au închis şi ele.

Deşi era obişnuită ca, în timp ce dormea, să audă, în filme, cum sunau telefoanele, soneria propriului aparat o făcu să sară în sus.

Se ridică de pe canapea, se clătină, puţin ameţită, ezită o secundă între telefonul din salon, care era chiar acolo, doar cât să întinzi mâna, şi cel din camera de alături.

Când m-a sunat să-mi spună că pleca după Simon, probabil din cauza emoţiei, mi-a povestit totul, cu lux de amănunte. N-am înţeles de ce s-a dus să răspundă din camera de alături.

Eu sunt, zise Simon. Cum? spuse Suzanne, tu eşti? Păi, spuse ea, stai aşa, că nu-nţeleg, de unde vorbeşti acum, din tren? Există un telefon în tren? Şi-apoi, dacă eşti în tren, de ce mă mai suni? Ca să-mi spui că mă iubeşti? Eşti un scump, să ştii. Ştiai?

Oh, nu, ce proastă sunt, parcă dorm pe mine, nu mă suni din tren, cine a mai pomenit telefon în tren! De unde zici că mă suni? Cât e ceasul? E 11:40, zise Simon.

Suzanne îşi făcea de lucru cu creioanele de pe noptiera lui Simon. De fiecare dată când Suzanne folosea acel telefon, Simon îşi găsea creioanele aranjate într-o anumită ordine. În formă de evantai sau de spic. Cu vârfurile, de cărbune, de metal, de fetru, îndreptate

toate către acelaşi centru. Ea începu să le aranjeze când Simon începu să-i explice.

L-am pierdut, spuse el. Cum adică, l-ai pierdut? zise Suzanne, nu poţi pierde trenul de două ori. Eh, spuse Simon, uite că se mai întâmplă. Te rog frumos, nu mă lua peste picior, zise Suzanne, mai bine spune-mi care-i treaba.

Suzanne detesta explicaţiile, detesta ca Simon să-i dea explicaţii, un om care dă explicaţii nu-i în regulă, un om care ţine drumul drept, fără să dea înapoi şi fără să calce strâmb, nu are nevoie de aşa ceva. Zece ani fără aşa ceva, gândi ea, era prea frumos ca să mai dureze. Te ascult, spuse ea.

Simon: M-am lăsat ispitit de un pian. Suzanne: Doar de un pian? Simon avea ceva în glas. Suzanne îi cunoştea vocea aceea. Simon o folosise adeseori, înainte să se ducă la fund. După zece ani de linişte, i-o auzea din nou.

În vocea lui Simon Suzanne simţea alcoolul, femeia, o femeie, o ispită, iubirea nouă a unei femei, pentru o femeie, nu era prima oară. Povesteşte-mi, spuse ea.

Oamenii care spun adevărul sunt cei mai periculoşi. Simon îl spunea întotdeauna. Nu pe tot, bineînţeles, asta nu poate nimeni, niciodată. Povesti cina de la restaurant, micul ocol pe la club, cele două sau trei pahare. Suzanne: Două sau trei? Trei. Apoi trioul, pauza, pianul, cântăreaţa. O cheamă Debbie Parker, spuse el.

Trenul pierdut pentru o mică plăcere. Doar o mică plăcere şi vin acasă, ajung mâine dimineaţă, poate mai spre prânz, nu ştiu sigur, încă n-am aflat la ce oră am tren.

Ea: Şi unde o să dormi? Păi, la hotel, zise Simon. Suzanne: Singur? Auzi, zise el, nu mă enerva, încearcă să înţelegi, îmi face bine chestia asta, aveam nevoie de aşa ceva, nu e o treabă pe care s-o fi căutat eu, s-a ivit ea, pur şi simplu, aşa au fost împrejurările, da, bineînţeles, aş fi putut să refuz, în fine, nu-ţi mai face griji, odihneşte-te, te sun mâine să-ţi spun.

Suzanne puse receptorul în furcă, apoi strică ordinea perfectă a creioanelor de pe noptiera lui Simon, fără a reface însă inimitabila dezordine în care le lăsase Simon, acel Simon care, uitând de creioanele sale şi de toată viaţa sa de atunci, tocmai ieşea din cabina telefonică.

Convorbirea lor durase destul de mult. Şi totuşi, mai avea o grămadă de fise. Le băgă în buzunar, dar îl deranjau. Când trecu prin dreptul barului, i le întinse femeii celei obosite. Ea le acceptă, fără a înţelege ce se întâmplă. Părea că el i le înapoia, ca şi cum ea i le împrumutase, sau ca şi cum el nu mai dăduse nici un telefon.

În spatele ei, discul se învârtea, cu coperta la vedere. Sonny Rollins se deda swingului cu subtilitate: fantezie dezlănţuită, note iuţi, revărsări languroase. Perioada

lui cea mai bună, își zise în gând Simon, apoi împinse prima ușă și o porni pe scară în jos, iar între cele două uși auzea un pic din Rollins, un pic din trioul cu pian, căci cei trei tineri americani reîncepuseră să cânte.

Simon se îndreptă către bar. Împingând cea de-a doua ușă, regăsise sunetul, lumina, atmosfera din club, frumosul sound al trioului, lumina cea roșie, parfumul jazzului, parfum ce-i umplu plămânii ca o lentă și lungă inspirație toxică.

Se gândea că acolo va da de Debbie. Fătuca vrăjită de bateristul Paul era singură acum. Stătea întoarsă către estradă. Zâmbea. Era topită după Paul, care, cu capul dat pe spate și cu ochii închiși, răpăia în toba mare. Excelentă cadență, își zise în gând Simon.

Barmanul îi spuse că Debbie îl aștepta în sală, la masa ei. Mai toarnă-mi un pahar, îi zise el. E turnat deja, spuse barmanul. Avea ceva ostil în glas. Debbie vă așteaptă cu un pahar pregătit special pentru dumneavoastră.

Simon se strecură printre mese. Puțin amețit, prindea din mers tot felul de chipuri pe care-i venea să le iubească, inima lui reîncepea să iubească, iar lui îi venea să iubească pe toată lumea, să le spună tuturor că Debbie îl iubea și că el o iubea pe Debbie. Nu îndrăznea să se uite spre ea. Știa că ea îl privește. Nu fu în stare s-o privească decât atunci când se opri în fața ei.

Chipul lui Debbie îl seducea mai mult decât toate farmecele știute, dar era încă departe de a înțelege de

ce. Părea nespus de bucuroasă să-l revadă. Ceea ce se petrecea în el, acea revelație a iubirii, se petrecea poate și în ea, cine știe?

Te-ai descurcat? îl întrebă ea. Cu ce? zise Simon. Cu telefonul dumitale, spuse Debbie. Lui Simon i se părea fermecător că ea îi vorbea cu „dumneata". A, sigur, fără probleme, zise el, am anunțat-o pe nevastă-mea că n-ajung decât mâine. Apropo, zise el, la ce oră am tren dimineață? Debbie spuse: Eu nu merg niciodată cu trenul. Înțeleg, spuse Simon, dar o cameră știi unde aș putea găsi?

Nu îndrăznea să se atingă de pahar. Debbie îl împinse spre el, dându-se și ea mai aproape. Ai putea veni la mine, zise ea. Da, aș putea, spuse Simon, dar parcă n-aș vrea, îmi placi prea mult, s-ar termina prost, mai bine găsește-mi o cameră la un hotel care să nu fie prea departe de-aici, ca să ajung ușor pe jos. Pot să te duc eu cu mașina, spuse Debbie, bineînțeles, dacă accepți să urci. Asta, da, spuse Simon, sigur că da. Se întâmpla ceva cu fața lui. Simțea asta. Își atinse un obraz. Se pare că zâmbea.

Debbie se ridică. O rezolvăm imediat, zise ea. Așteaptă-mă aici. Bea-ți paharul liniștit, bucură-te de muzică. Nu lipsesc mult. Simon o privi îndepărtându-se, apoi își mută privirea către cei trei muzicieni. Deși fusese atent la chipul, la buzele, la vocea lui Debbie, nu încetase să-i asculte.

Într-un tempo destul de rapid, interpretau acum *Milestone*, iar Simon se gândi la acea temă, nu putu să n-o facă. Își aminti cum interpreta, la rândul lui, tema aceea.

Stilul tânărului pianist Bill era, cum am mai spus, inspirat îndeaproape din cel al lui Simon, dar, îmi spunea Simon, când forța swingului întrecea grija pentru acuratețea imitației, Bill inventa, fără voia lui, o frazare proprie.

Toți trei erau realmente foarte buni. Încolăcit în jurul contrabasului său, basistul Scott îl uimea, pur și simplu, pe Simon. Foarte melodios și, mai ales, foarte agil, era capabil să cânte la fel de iute ca un chitarist, nu întotdeauna foarte exact, dar inventiv, foarte inspirat, o ureche muzicală înnăscută.

Sorbind din pahar, Simon se gândi: Muzicienii tineri cântă din ce în ce mai bine și din ce în ce mai devreme. Brusc, gândul ăsta îl făcu din nou să se simtă cu moralul la pământ. Muzica nu mai are nevoie de mine, își spuse el, tinerii se descurcă foarte bine, și nici eu nu mai am nevoie de ea.

Îmi spunea că, dintr-odată, își dăduse seama de un lucru, și că asta îl duruse: Nu-mi mai place jazzul, nu atât de mult ca înainte, poate chiar deloc, în orice caz nu așa cum ar fi trebuit să-mi placă pentru a face din el viața mea.

Căci despre asta e vorba, despre viața mea. Ce căutam de fapt, venind acolo? Ce voiam să demonstrez

luând cu asalt acel pian? Am un răspuns, își zise el. Atunci răspunde. O să răspund, își zise el. Te ascult. Uite, îți spun. Voiam să știu dacă viața mea s-a încheiat. Așa, și? Voiam să mă conving că nu se încheiase. Și? Acum știu că s-a încheiat. În fond, nu de jazz îmi ardea mie, și încă mai puțin de muzică, tot ce voiam eu era să trăiesc, tot ce simțeam era doar o jalnică dorință de a trăi.

În timp ce Simon își făcea sufletul ferfeniță, Debbie, sus, la barul discotecii, se îngrijea să-i rețină o cameră la hotelul Angleterre.

Femeia cea obosită nu știa numărul pe dinafară. Îi întinse cartea de telefon, cu aparatul așezat deasupra. Rollins performa în același trio, *Softly As a Morning Sunrise*, cealaltă față a discului expus, femeia cea obosită îl întorsese.

Ea o auzi pe Debbie începând să discute cu cei de la hotel. Debbie îi ceru să-l dea pe Rollins un pic mai încet. Apoi, acoperindu-și o ureche, reținu o cameră pentru Simon. Pe ce nume? Cum? Vorbiți puțin mai tare, că n-aud nimic. Simon Nardis, strigă Debbie.

Femeia cea obosită auzi numele lui Simon. Mă gândeam eu, își spuse ea. El e? o întrebă pe Debbie când aceasta închise. Da, spuse Debbie. Apoi îi înapoie femeii celei obosite aparatul și cartea de telefon.

Și știi ceva? zise ea. Femeia cea obosită bănuia. O să cânt cu el, spuse Debbie, el o să mă acompanieze. Da,

chiar acum. Şi să ştii că-mi place de el. Şi cred că şi el mă place. Altfel, totul e OK? zise ea, n-ai nevoie de nimic? Nu, totul e OK, spuse femeia cea obosită. Îşi reluă aerul acela de divă coaptă şi molatică, apoi întinse o mână şi-l dădu mai tare pe Rollins.

8

Locul era ocupat. Un tânăr se aşezase în faţa lui Simon. Debbie aşteptă în spatele acestuia. Tânărul, care trebuia să fi avut vreo optsprezece-douăzeci de ani, n-o putea vedea. Îşi dădu seama că era cineva acolo atunci când Simon îşi ridică privirea către ea. Pesemne că se vedea dragostea în ochii lui Simon. Tânărul se întoarse: Mă scuzaţi, spuse el, nu vreau să vă deranjez. Îi mulţumi lui Simon. Se ridică şi plecă.

Un admirator? zise Debbie. Nu, spuse Simon, doar un tip interesat de nişte chestii. Îmi spunea că şi el cântă un pic la pian. L-am felicitat. Voia să ştie dacă jazzul se învaţă. I-am zis că da, ca toate celelalte. Voia să ştie dacă există vreo şcoală în acest sens. I-am zis că nu, nu există nici o şcoală. Voia să ştie dacă eu dau lecţii. I-am zis că nu, nici o lecţie. Şi-atunci cum? m-a întrebat el. Şi-atunci eu: Ascultând, doar ascultând, ascultă-i pe cei mari, fură de la ei tot ce se poate fura, iar după aia, descurcă-te. Mediocrii dispar de la sine.

Debbie: Crezi că a înţeles? Presupun, zise Simon, dacă nu, o să-şi piardă vremea ca toţi ceilalţi, doar de-asta suntem aici, şi dumneata, şi eu: ce altceva fac eu aici, cu dumneata, şi dumneata aici, cu mine?

Foarte frumos, zise Debbie, uite cum îmi mulţumeşti pentru că ţi-am reţinut o cameră la un hotel care-i destul de aproape de-aici.

Simon zise: M-am răzgândit, prefer să dorm la dumneata. Sau mai degrabă nu, nu vreau să dorm nicăieri. De fapt, n-am nici un chef să dorm. Poftim!

E beat, îşi zise Debbie. Ce-i drept, era. Şi încă binişor. Nu că băuse cine ştie cât, dar nu mai băuse atât de nu mai ştia când. Îşi pierduse antrenamentul, evident.

Şi-apoi, beţia îl umplea de tristeţe. Iar tristeţea îl înrăia. La fel şi iubirea. Iubirea îl făcea imediat să sufere, iar suferinţa îl umplea de furie, o furie împotriva lui, împotriva oricui.

E perfect, zise Debbie. Ce? zise Simon, ce e perfect? Că n-ai nici un chef să dormi, spuse Debbie, o să vină în curând momentul nostru. Eşti de acord să mă acompaniezi, nu? Nu te-ai răzgândit.

Simon se săturase să discute în acea ambianţă sonoră. Un club de jazz nu-i un loc în care să stai la discuţii, nici măcar la discuţii despre jazz, sau despre iubire. Acolo taci şi asculţi. Dacă vorbeşti, trebuie să-ţi forţezi coardele vocale. Dacă vrei să-i spui unei fete: Te iubesc, trebuie să urli, e epuizant. Doar dacă ea îţi poate

citi de pe buze cuvintele. Altminteri, te pune să repeţi. Şi totul din cauza bateristului. Simon îi ura pe baterişti. Un baterist face întotdeauna prea mult zgomot.

Nu mai bine ieşim să ne plimbăm? zise el, îmi crapă ţeasta, am nevoie de aer, aici te sufoci, nu mai pot să suport locurile astea, nu ştiu cum rezişti dumneata, dar eu nu mai pot, am crezut că mai pot, dar.

Înţeleg, zise Debbie, nu mai ai chef. Nu, zise Simon, nu-i asta, dar am obosit. Şi adăugă: îmi placi, nu asta-i problema, de altfel, deja te iubesc, şi te doresc, înţelegi, îţi spun cum stau lucrurile, deschis, nu mai am timp de pierdut, sunt prea bătrân, aş vrea să te sărut, dar sunt prea obosit.

Bine, spuse Debbie, o lăsăm baltă. În nici un caz, spuse Simon, o să cântăm, ce vrei să cântăm?

Cântece de dragoste. Debbie voia să cânte cântece de dragoste. Femeile astea! gândi Simon. Iarăşi?! spuse el, numai la asta vă e gândul, pe cuvântul meu! Îl scutură un râs uscat, tuşi, inima îi bătea alandala.

Bun, zise el, rămânem la cântece de dragoste. Dar care dintre ele? Că sunt o mulţime. De fapt, cam toate cântecele sunt de dragoste. Ai observat? Mă cam plictiseşti, gândi Debbie. Să tot alegi, păi nu? zise el. Nici eu nu le ştiu pe toate. Deci, zi, ce-ai vrea să cânţi?

Era unul care-i plăcea foarte mult lui Debbie, *Les Feuilles mortes* în franceză, *Autumn Leaves* pentru ea, ca americancă. Oh, nu, fie-ţi milă, imploră Simon în

sinea lui. Sigur, ce vrei dumneata, spuse el. Debbie ştia versurile franţuzeşti. E un cântec. Care ni se potriveşte. Tu mă iubeai. Eu te iubeam. Trăiam amândoi. Împreună, noi doi. Iar ameţitul ăla de Simon, emoţionat până la lacrimi, o acompania.

În program, de asemenea: *Moonlight in Vermont, What Are You Doing the Rest of Your Life?, Lover Man, The Man I love, My Funny Valentine.*

Iar la final, ceva mai vesel, cireaşa de pe tort.

Debbie îl trăsese pe Simon într-o zonă oarecum sexy, un pic vulgară, de o indecenţă, ca să zic aşa, moderată, totul într-un swing cu scandări răspicate. Suna foarte bine. Am uitat cum se numea piesa. Mi-a zis Simon, dar am uitat. Ce stupid! Cred că există şi o versiune a lui Gerry Mulligan, aşa mi se pare, în sfârşit, o să-mi amintesc eu.

Suna foarte bine. Îmi imaginez că Debbie se freca, lasciv, de pian, cu mişcări de femeie fatală, stil anii '40. Pianul lui Simon şi vocea şi trupul lui Debbie se seduceau reciproc. Publicul era în extaz.

Acela a fost momentul în care Paul şi Scott, bateristul şi basistul, care erau la repaus, care îşi consumau repausul, instalaţi la bar, fură seduşi şi ei, fermecaţi de patroană, apoi subjugaţi, magnetizaţi de ceea ce se petrecea între ea şi Simon.

Paul lăsă jos paharul, Scott la fel, apoi se îndreptară amândoi spre estradă şi, discret. Ei aşa ar fi vrut să fie,

discret. Publicul însă a înţeles imediat, a aplaudat. Urcară amândoi pe scenă.

Debbie îi întâmpină improvizând câteva cuvinte de bun venit. Scott îşi ia contrabasul, Paul se aşază în spatele tobelor, apoi, ca nişte profesionişti ce erau, fără nici cea mai mică ezitare, au sărit în trenul swingului.

Duetul Debbie-Simon mergea deja strună, dar, completat cu ritmica Scott-Paul, vă daţi seama cam ce-a ieşit. Ceva ca un preaplin al plăcerii, ceva care îţi taie respiraţia, care te face să plângi de bucurie.

Şi, ca totul să fie perfect, Bill, pianistul care când exersa la pian mai cânta uneori şi cu vocea, se apropie de Debbie, se lipi de umărul ei şi împărţi cu ea microfonul. O idee simpatică, ce-i făcu pe toţi să respire uşuraţi, căci plăcerea te cam stoarce de puteri.

Simon îmi spunea: Aş fi vrut să nu se mai termine niciodată. După aceea s-au dus să se aşeze la masa lor, sub privirile celor din sală, priviri de femei şi de bărbaţi, priviri de toate felurile, admirative, invidioase, recunoscătoare, încântate, fiindcă Simon şi Debbie, am mai spus-o, erau ceea ce se cheamă un cuplu frumos.

Când i-am cunoscut eu, erau căsătoriţi. Eram martor la căsătoria lor. În ziua aceea îmi amintesc că mă gândeam la Suzanne. Nu-i cinstit, dar e o chestie omenească. Şi Simon se gândea la ea, mi-a zis chiar el. Îmi era tare drag de Suzie. Ne înţelegeam bine, gândeam la fel într-o mulţime de privinţe. Sărăcuţa de ea. În fine, asta e.

Până una-alta, în momentul respectiv ea era singură în patul lor, trebuie să fi fost cam la o jumătate de oră sau o oră după miezul nopții, iar ea se gândea la Simon.

Înainte de a pleca după el m-a sunat de două ori, să-mi spună că-i neliniștită. Există fericiri neliniștitoare. Flașurile de plăcere intensă țâșnesc din tenebre. Așa mergeau lucrurile în povestea ei cu Simon.

Suzanne știa. Și eu. Îl cunoșteam bine. Ea m-a sunat să mă întrebe ce trebuia să facă. Voia să se ducă după el. După părerea mea, nu era o idee bună. Are nevoie de aer, i-am spus, dă-i pace, o să se întoarcă el. Dar în ce hal? mi-a zis ea.

Îmi dădeam seama de riscuri la fel de bine ca ea. Pe de altă parte, cunoșteam tristețea lui Simon, simulacrul lui de viață, simulacrul lui de existență, sufletul mort pe care-l trăgea după el. Și ea știa, presupun, dar pentru ea era altfel, el era soțul ei, ea avea grijă de el, veghea asupra lui, în vreme ce eu mă gândeam la toate astea cu o sensibilitate diferită, mă gândeam la muzician, la artist, și mă gândeam ca pictor, ca artist, pe scurt arta înainte de toate, iar restul ducă-se. Arta cu riscul vieții, cine mai gândește astăzi așa?

Auzi, i-am zis, dacă simți într-adevăr că nu poți să stai blândă să-l aștepți, atunci du-te după el și mai vezi tu, măcar o să-l vezi, o să te limpezești.

Mai bine tăceam. Ar fi trăit probabil și astăzi. Zic eu așa, dar nu, degeaba mă chinui, s-ar fi dus oricum. Îl

iubea pe Simon cum numai o femeie e în stare să iubească. Noi, ceilalți, nu putem înțelege.

I-am spus și lui Simon. Mi-am zis în sinea mea ce tâmpenie faci, ești chiar tâmpit. Ziceam asta referindu-mă la mine, nu la Simon, deși mi s-a întâmplat uneori să gândesc că și el s-a purtat ca un tâmpit. Imediat după moartea lui Suzanne a venit la mine, la țară, să mă vadă. Atunci mi-a povestit de escapada lui.

9

După aceea s-au dus să se așeze la masa lor, sub privirile celor din sală, priviri de femei și de bărbați, priviri de toate felurile, admirative, invidioase, recunoscătoare, încântate, iar la o scurtă mișcare a mâinii, un semn pe care-l făcu Debbie, barmanul veni cu alte două pahare de vodcă.

La pian era din nou Bill. Atmosfera avea să se calmeze. Acompaniat de Scott și de Paul, atacă un blues în fa pe care-l știa toată lumea. Toată lumea cântă.

Debbie, care cânta și ea, se opri brusc, se uită la Simon cu o căutătură ciudată și începu să vorbească: Ce păcat că ești căsătorit, zise ea, ai putea rămâne aici, am putea lucra împreună, ne înțelegem bine, mie îmi place de dumneata, dumitale îți place de mine, ar fi perfect, zău așa. Îmi pare rău, zise Simon, n-am cum.

Ca să-și tragă un pic sufletul după două-trei chestii mai săltărețe, Bill trecu la o ritornelă drăgălașă, *That's All*.

De cum fu expusă tema, Debbie se lăsă pe spate ca o fetiță ușor amețită și strigă: Oh, ce-mi place asta, îmi place la nebunie, vreau s-o cânt și eu! Apoi, uitându-se la Simon cu o figură imploratoare: Pot să mă duc? Sigur, zise el.

Era pur și simplu seducătoare. Îl înțeleg pe Simon că a cedat. Nu nemaipomenit de frumoasă, dar recunosc că în viața mea n-am mai întâlnit o femeie care să aibă atâta farmec. M-am trezit de câteva ori că-l invidiam pe Simon. Privind-o cum cânta, îmi spunea el, mi-am dat seama că nu mai am scăpare, mi-am zis: O să-i cedez sigur, o să mă mai lupt un pic, iar apoi o să-mi dau voie s-o iubesc.

Debbie, zâmbitoare, salută ca o debutantă la cursul de dans. Simon nu aplauda împreună cu ceilalți. Se uita țintă la Debbie. Iar când o văzu venind către el, îi trecu prin minte acest gând stupid, imbecil și de neînțeles: E a mea, apoi unul încă mai idiot, mai obscur: E a mea dintotdeauna. Era beat. Deci lucid. Când ești beat, vezi foarte clar în tine însuți.

Ce bine mă simt! zise ea odată așezată în fața lui. Nu în fața lui, lângă el, Debbie se dăduse mai aproape de el. Părea să se simtă foarte bine. Starea ei de bine era tare plăcută la vedere.

Ah, ce bine mă simt, zise ea, mă copleșește chestia asta, mă apasă în piept, mă sufocă, atât de tare că-mi vine să te sărut, și uite, poftim, te sărut. Și, fără a mai

aştepta vreo reacţie din partea lui, găsi un loc unde să-şi plaseze sărutul, deasupra obrazului ras neglijent, ba chiar neras deloc, un loc înmuiat de somn, aproape de pomet. Simon nu mai putea de cald. Gura, buzele răcoroase ale lui Debbie pe obrazul său. I se făcu şi mai cald. Inima i-o luă la galop, panica.

Am nevoie de aer, zise el, mă sufoc, nu mai pot, şi m-am şi cam îmbătat, poate că ar fi bine să mergem la culcare, ce zici? Nu stăm până la sfârşit? zise Debbie. Nu mai rezist, spuse Simon. Aproape că au terminat, zise Debbie, la două se opresc, iar după aceea te duc eu la hotel, bineînţeles dacă nu te-ai răzgândit.

Mai era un sfert de oră până la închidere. O jumătate de oră până la un pat cu aşternuturile apretate. Simon se abandonă, îşi lăsă trupul să doarmă, să amorţească, încremenit, lipit de umărul lui Debbie, se simţi bine şi el şi, plutind în această uşurătate de copil ocrotit, îl revăzu pe inginer trecând, pe Suzanne aşteptându-l la gară, rezumatul întregii lui zile, fiecare zi e în fond o mică moarte, iar într-o bună zi ţi se derulează prin faţa ochilor întreaga viaţă, cel puţin aşa se zice, gândi el.

Debbie îl trezi pe Simon ridicându-i încetişor capul. Capul lui Simon alunecase încetişor pe umărul lui Debbie. Debbie îl lăsase să i se cuibărească în scobitura de la baza gâtului. Părul lui Simon o gâdila pe obraz.

Îi spuse în şoaptă că trebuiau să meargă. Toată lumea plecase. Femeia cea obosită stătea după ei ca să

închidă. Simon întrebă dacă nu cumva adormise. Ba da, îi spuse Debbie. Arăta, evident, ca un copil mic trezit din somn. Un nou-născut plin de cute. Debbie îl mai sărută o dată, apoi îl ajută să se ridice. Haide, zise ea.

Strada. Uşa clubului. Firma se stinse. Prospeţimea umedă a aerului îi aminti de briza mării. Simon îşi aminti că era la malul mării. Că marea nu dormea. Că oraşul acela dormea la malul mării. Că alte oraşe dormeau fără mare. Că Suzanne dormea pe malul Senei, într-un oraş, cu un turn de fier, un far care se învârte, care veghează, un pic şi asupra ei, dar mai ales asupra celor plecaţi, asupra întoarcerii celor plecaţi, pentru a nu-i lăsa să se scufunde, un proiector pentru naufragii, măcar poţi să vezi ce se întâmplă.

Ce bine ar fi, îşi zise el, mergând pe mijlocul străzii, trotuarul îi dădea ameţeli, Debbie coborâse şi ea de pe trotuar, nu voia să-i dea drumul la mână, nu mergea drept.

Ce bine ar fi, îşi zise el, dacă ar veni şi ea aici, ar putea profita de mare, iar cu maică-sa, asta e, n-are decât să-i spună că sunt bolnav, de altfel chiar sunt, sunt bolnav, nu-i aşa, Debbie, că sunt bolnav?, o să mergem pe la ea altă dată.

Asta de-aici e, zise Debbie. Vorbea de maşina ei. Îţi deschid imediat. Pot să-ţi dau drumul? Te ţii pe picioare? Mda, mda, făcu Simon. Debbie deschise portierele din telecomandă, apoi îl ajută pe Simon să urce.

Nu-şi refuză nimic, drăguţa de ea, gândi el când se văzu instalat în decapotabila aceea. Îi exploatează pe bieţii muzicieni. Tare aş fi curios să ştiu cu cât îi plăteşte pe cei trei, va trebui s-o întreb. Mă laşi pe mine să conduc? zise el. Dacă ţii neapărat, spuse Debbie, sigur că da, însă mai înainte trebuie să dormi. Şi dumneata? zise Simon. Da, şi eu, spuse Debbie, toată lumea o să doarmă. Ba nu, zise Simon, nu toată lumea, pe partea cealaltă a globului e ora de trezire.

Plimbarea cu maşina a fost foarte scurtă. Într-adevăr, e plăcut să te laşi condus aşa de o femeie pe care o iubeşti, chiar dacă nu vrei, cu ţeasta vătuită pe dinăuntru, cu sarea lacrimilor care-ţi ţâşnesc din ochi când caşti, a lacrimilor pline de ceaţă, de luciri, de sclipiri, cu felinarele care veghează golul, care luminează liniştea, pustietatea străzilor, nu mai e nici o maşină în afară de cea care ne plimbă pe noi, amorţitule şi încremenitule ce eşti: Eu nu mă mai mişc de-aici, gândi ţeasta lui Simon.

Gata, am ajuns, zise Debbie. Coborî din maşină, o ocoli prin faţă aşa cum ar fi făcut un bărbat galant dacă ar fi fost în locul ei. Bărbatul din povestea noastră dormea pe locul mortului. Debbie îl ajută să iasă din decapotabilă.

Aşa cum fusese înţelegerea, la ora aceea, aproape trei dimineaţa, trebuia trezit omul de la recepţie. Om de la recepţie care sforăia prăvălit pe scaunul său

cu braţe, în compania unui mic televizor ascuns sub tejghea.

De acolo de jos, ecranul reglat la o luminozitate mult prea puternică îi albea faţa, i-o umbrea, i-o făcea ca de cenuşă, stil mască mortuară. Ah, dumneavoastră sunteţi, doamnă Parker, spuse el. Simon gândi: Ia te uită, o cunoaşte!

Da, eu sunt, zise Debbie, te-am sunat mai devreme, ca să reţin o cameră, pe numele domnului Nardis. Tipul îl privi pe Simon. El e, se gândi el. Da, eu sunt, gândi Simon, care-l privea pe tip, nevăzând în el decât o bornă minerală, un ultim obstacol pe drumul spre pat.

Da, da, zise tipul, da, da, omul se trezea, zicea întruna da, da. Îmi dai cheia? întrebă Debbie. O clipă, o clipă, zicea tipul, acum zicea întruna o clipă, o clipă. Simon începu să scâncească: Mergem? zise el, că nu mai pot, zău aşa. Da, da, mergem, zise Debbie. Apoi: Haide, îmi dai odată cheia aia?

Era camera numărul 12, la primul etaj. O odăiţă nu tocmai rea, mai degrabă drăguţă, Simon avea să-şi dea seama de asta a doua zi dimineaţă. Deocamdată era în ceaţă complet. Adormi îmbrăcat.

Trebuie să te dezbraci, zise Debbie, m-auzi? Îi lovea uşor obrazul ca unei domnişoare leşinate. Doar n-o să dormi aşa, zise ea. Ba da, făcu Simon. Nu, nu, nu, zise Debbie, nici nu vreau s-aud: hai, un mic efort, te ajut şi eu. Simon adoarme la loc. Debbie îl zgâlţâie. Îi zice:

Stai numai un pic că mă ocup eu de dumneata, ia să vezi. Râsul lui Simon.

De ce râzi? Mă gândesc la Suzanne, zise el. Debbie: Soția dumitale? Da, zise Simon, și ea se ocupă așa de mine, e o drăguță, și dumneata ești o drăguță, ce noroc pe mine, nu cunosc decât femei drăguțe. Ia mai taci, zise Debbie, mai bine m-ai ajuta, o s-o suni mâine dimineață.

Suzanne nu dormea. Îi țiuiau urechile. Ia te uită, își zise ea, mă vorbește cineva de rău. În puterea nopții, nu poate fi decât el. Asta sigur, dar cu cine? Oare cu cine mă vorbește el de rău? Poate cu nimeni, poate că-i singur, de fapt. E singur și gândește de rău despre mine. A ajuns la concluzia că s-a săturat de mine.

Nici vorbă, Suzanne, el se dezbracă, iar a te dezbrăca atunci când dormi pe picioare e o treabă lungă și grea de te-apucă greața. Iar când cineva te ajută durează și mai mult. Mi-e frig, zise el. Debbie nu mai avu nevoie să-l întrebe ce vârstă are. Părul alb de pe piept. Cutele pielii.

Bagă-te sub pătură, zise ea, așa n-o să-ți mai fie frig. Simon spuse: Trebuie să fac pipi, și mi-e și sete. Măi să fie! Debbie îi acoperi umerii cu sacoul: Așa, zise ea, acum du-te și fă pipi, bea un pahar cu apă și culcă-te, că nici eu nu mai pot.

Simon se întoarse din baie. Debbie avu grijă ca el să se instaleze cum trebuie în pat. Băgă marginea păturii sub el, îi ură noapte bună, stinse lumina, apoi se retrase.

Se auzea apa umplând rezervorul wc-ului. Din cauza liniștii nopții. Dar probabil că și din cauza robinetului de alimentare. Ar trebui schimbat. Ar trebui să-i spună recepționerului. Așteptă ca zgomotul să înceteze. Zgomotul scăzu, apoi se opri. E liniște deplină acum. Simon doarme. Pot să plec și eu, își zise Debbie.

10

Şi ea se considera răspunzătoare de moartea lui Suzanne. Vorbesc de Debbie. În realitate, n-avea nici un motiv. Dar motive găseşti întotdeauna. Ea, în orice caz, găsea. I-am luat bărbatul, îmi spunea ea. Ba nu, îi spuneam eu, nu i l-ai furat pe Simon, pur şi simplu ai înlocuit-o pe ea în viaţa lui. Ceva de genul ăsta. Eram departe de-a o convinge. Numai ea ştia ce avea să-şi reproşeze. Ea singură. Întotdeauna eşti singur când îţi reproşezi ceva.

Am discutat despre asta mult mai târziu. Venise cu Simon la mine, la ţară, ca să-şi petreacă weekendul. La un moment dat am rămas singuri. Simon plecase după masa de prânz să dea o raită prin parc, împreună cu nevastă-mea, Jeanne.

Debbie şi cu mine ne-am dus să mai bem o cafea sub umbrarul din curtea inundată de soare. Ea îmi spunea că odată ajunsă acasă.

Odată ajunsă acasă, zise ea, nu se mai lipea somnul de mine tot gândindu-mă că Simon dormea singur în camera aia de hotel. Deja îl iubeam, îmi spuse ea. E fermecătoare, mi-am zis eu, mare noroc pe capul lui Simon.

Ea a adăugat: Voiam să-l fac să mai stea, măcar câteva zile, apoi să nu-l mai las să plece, să-l conving să rămână, să-i spun ce nu-i mai spunea nimeni, că viaţa lui era muzica, pianul, cântatul, iar nu, în fine, ce s-o mai lungim. Îl voiam lângă mine. Îmi reproşam că nu-l târâsem cu mine acasă. Ar fi trebuit să insist. Voia şi el, sunt sigură, de altfel mi-a şi spus. Aşa că, pentru a mă potoli, am mai băut câteva pahare, singură, gândindu-mă la el, iar în cele din urmă am reuşit să adorm.

Suzanne a reuşit şi ea, dar fără să bea, pur şi simplu de epuizare, când s-a crăpat de ziuă, când a apărut lumina liniştitoare a zorilor, zori de început de iunie.

Simon a dormit prost şi puţin. În reprize de câte o oră sau două. Una peste alta, se făcuse de ora zece. Îi era foame. Foamea o simţea. În privinţa orei, n-avea nici cea mai mică idee. Se gândi la oră când se dădu jos din pat.

Se duse la baie. Frecându-şi obrazul, gândi aparat de ras. Trecându-şi cu limba peste dinţi, gândi periuţă. Nu avea nici una, nici alta. Început de posomoreală. Gust murdar în gură. Doar un eşantion de pastă de dinţi şi un plic cu gel de duş. Ce porcărie! O oglindă?

Asta, da, una foarte mare, și care-și făcea treaba de oglindă.

Simon strânse tubulețul acela caraghios, luă puțină pastă pe vârful degetului, își frecă dinții cu ea, e mai bine decât nimic, gândi el. Menta îi întărâtă stomacul. Mi-e foame, gândi el. Bun, acum să fac un duș. Toți vorbim singuri dimineața.

De obicei, primul lucru pe care-l face înainte de a intra în cadă. Acasă, la Paris, face baie. Faptul că aici e un duș nu schimbă nimic. Duș sau baie, el își dădea jos ochelarii de pe nas și ceasul de la mână.

Ochelarii nu erau pe nas. Normal. Întotdeauna și-i dă jos când se culcă. Ceasul nu era la mână. Nu-i normal. Pe ăsta nu și-l scoate niciodată când se culcă. Ce-am făcut cu el?

Pe noptiera de la capul patului, mai mult ca sigur. Nu-și amintea să-l fi pus acolo. Hai să vedem totuși. Ceasul era acolo. Debbie, gândi el. Ea trebuie să-mi fi scos ceasul. Așa era, iar sub ceas lăsase un bilețel pe care scria:

Dacă e frumos mâine dimineață. Privire pe geam. Era frumos. Mă duc la plajă. Vino și dumneata, dacă îți dă inima ghes. Privire înspre inimă. Cam amorțită. Stomacul, în schimb, îi urla de foame. Mai vedem după ce mănânc, gândi el.

Debbie adăuga, într-un post-scriptum mai lung decât mesajul propriu-zis: Am un loc al meu în partea

dreaptă, un colțișor liniștit, în spatele celui de-al treilea dig începând de la baraca unde se închiriază plăci de surf. Simon făcu un duș, se îmbrăcă și coborî.

Poți să-mi faci un serviciu? îi zise el tipului de la recepție. Simon întindea cheia. Fără intenția de a-i da drumul. Decizia de a o lăsa din mână părea să depindă de răspunsul tipului. Care tip ținea cheia de celălalt capăt. Sigur, domnule, zise tipul. Altul decât cel de peste noapte: Despre ce este vorba?

Simon dădu drumul cheii. Recepționerul o agăță pe panou, apoi se întoarse din nou spre Simon: Vă ascult, zise el. Aș vrea, spuse Simon, să te interesezi, accentuă „sezi", la cât am un tren spre Paris, undeva pe la prânz sau pe la amiază, cum preferi, eu mă duc să iau micul dejun, o să fiu în restaurant, apropo, unde e restaurantul? Imediat în stânga, zise recepționerul, dar la ora asta.

Era 10:30. Prea târziu pentru masa de dimineață. Mai era un singur întârziat, în fundul sălii, un client. Își termina de citit ziarul. Simon se apropie de el. Întrebă dacă mai era vreo speranță să i se aducă și lui ceva de mâncare. Un cotidian german, ziarul. Care, odată coborât, dădu la iveală figura unui bărbat ce-i răspunse lui Simon: Vedeți la bucătărie.

Apelurile lui Simon făcură ca o tânără să apară la ghișeu, apoi tânăra se lăsă convinsă să-i pregătească un ceai cu tot ce trebuie pe lângă el: Vi-l aduc eu, spuse ea. O să stau acolo, zise el.

Masa, aleasă la întâmplare, întorcea spatele neamțului. Dar asta nu din vreo ranchiună rămasă de pe vremea războiului. Pur și simplu lui Simon nu-i plăcea să fie privit în timp ce mânca. Mai ales când era hămesit. Adio, bune maniere! Simțea că urma să înfulece ca un apucat. Mai ales că reperase în centrul sălii un fel de gheridon imens, încă nedebarasat, plin cu chestii de patiserie proaspete.

Devora cel de-al treilea croasant. Tânăra îi aduse ceaiul. Simon îi mulțumi cu gura plină, apoi își umplu o ceașcă mare fără a mai aștepta să se infuzeze. Următoarea o să fie mai bună, își zise el.

Toată povestea asta avea un oarecare gust de libertate. Povestea asta, adică faptul de a fi în altă parte. Între alte mirosuri. La o altă oră. Într-un loc nemaivăzut, care-i umple ochii. Ferestrele au un alt cer. Ceaiul, o altă aromă. Și el, îndopându-se cu croasanți. Spunându-și că n-o mai făcuse de mult. Simțindu-se bine. Recepționerul veni să-i dea informațiile pe care i le ceruse.

Am informațiile pe care mi le-ați cerut, zise el. Cam agasant tipul, dar foarte de treabă. Își recitea însemnările. Recitindu-le, se întreba dacă Simon le-ar putea citi. Își răspunse pesemne că nu, căci avu un gest de ezitare, apoi păstră pentru el foaia de blocnotes pe care Simon se pregătea să o preia.

Scriu ca naiba, zise recepționerul. Și ce, caligrafia e știința măgarilor, zise Simon. Nu, zise recepționerul,

vorbesc de ortografie. Bine, zise Simon, te ascult. Și-atunci grafologia ce e? se întrebă el în vreme ce recepționerul citea cu voce tare ce-și însemnase pe foaia de hârtie. Ești bun să repeți? spuse Simon, nu eram atent. Asta îl făcu să zâmbească pe tânărul recepționer care, de treabă fiind, o luă de la început:

Plecare la ora 10:12. Sosire la Paris la 13:05. Dar ăsta s-a dus deja. Fu rândul lui Simon să zâmbească. După aceea aveți unul la 13:21, spuse recepționerul, și ajungeți la 15:47. Serios? zise Simon, mirat că al doilea tren era mai rapid: Ești sigur? Da, spuse tânărul, iar dacă nu, mai e unul la 15:23 și sunteți la Paris la 18:07.

Simon n-ar fi suportat să revadă Parisul la 18:07. Toți avem orele noastre negre. Pentru Simon, era ora șase seara. Bun, zise el, o să văd, mersi mult, pot să păstrez eu foaia?

Foaia de hârtie de la recepționer o întâlni pe cea de la Debbie în buzunarul lui Simon. Apropo, spuse el, făcându-l pe tânăr să se întoarcă: Unde e baraca de închiriat plăci de surf?

Pe plajă, zise recepționerul. Bănuiam eu, zise Simon, dar unde anume, mai exact? Aici, chiar în față, zise recepționerul, traversați șoseaua dinspre mare, o luați pe treptele din dreapta, coborâți pe plajă și acolo e baraca, dar vedeți că într-o parte apa e mică, iar în partea cealaltă nu-i nici un strop de vânt.

Asta e, zise Simon, mulţumesc oricum, pentru tren. N-aveţi de ce, domnule, zise recepţionerul. Şi plecă. Simon îl revăzu un pic mai târziu, când a vrut să achite pentru cameră, înainte de a ieşi să respire aerul mării. Plătise deja Debbie. Când? întrebă Simon. De dimineaţă, nu demult, pe la 10, zise recepţionerul. Simon ieşi din hotel.

11

Trenul de 13:21 îi lăsa timp să dea o raită pe plajă, s-o vadă pe Debbie, asta dacă avea s-o găsească, dacă ea avea să fie acolo, dacă ẹ frumos, zisese ea, dar niciodată nu poţi fi sigur, şi s-o anunţe şi pe Suzanne, oh da, să nu uite s-o sune pe Suzanne, se gândi el ieşind din hotel.

Ce ne frapează de la primii paşi dimineaţa, chiar dacă dimineaţa e pe sfârşite, pe o stradă ce duce către mare? Uşurătatea aerului.

Fireşte, nu-i decât o impresie. Aerul de acolo nu-i mai uşor ca în alte părţi. E mai mult o chestie de mirosuri, sau de lumină, cu siguranţă de prospeţime, chiar sub soarele de la ora 11, prospeţimea încă umedă a aerului, şi-apoi, bineînţeles, cerul, acolo unde marea se întâlneşte cu el, absenţa oricărui obstacol până la linia orizontului, deşi deasupra acesteia şi îndreptându-se către apus se zărea o micuţă caravană de nori.

Doar o impresie, așadar. Însă impresia nu-i posibilă decât asupra unei inimi care aspiră să fie astfel, adică impresionată. Pentru asta, trebuie să te simți ușor.

Simon se simțea ușor. Mâncase prea mult, cinci croasanți cu unt, dar își simțea inima ușoară. I se întâmplau o sumedenie de lucruri plăcute, lucruri ce nu i se mai întâmplaseră de foarte multă vreme. Să cânte la pian, să bea alcool, să doarmă la hotel, să iasă nebărbierit la ora 11 într-o zi de iunie, să fie la mare, s-o vadă, să fie iubit de o mulțime de oameni așa cum pățise cu o seară în urmă, să fie pur și simplu iubit, să fie îndrăgostit și conștient că e îndrăgostit, pe scurt să aibă o întâlnire.

Nu uita s-o suni pe Suzanne, își zise el ca să nu se simtă pe deplin fericit, ar fi fost păcat să nu se simtă puțin vinovat, dar nu-i bai, ea n-o să afle nimic, gândi el cu un strop de lașitate, cu un strop de rușine, exact cât trebuia, iar afară e frumos, prin urmare.

Prin urmare nimic. Marea era departe. Nici o adiere de vânt. O grămadă de tineri tolăniți în jurul barăcii de închirieri. Simon, îmbrăcat ca de oraș, trecu de ei, întrebându-se dacă toți tinerii aceia n-aveau nimic mai bun de făcut decât să aștepte vântul cu costumele de surf rulate în jurul mijlocului, nimic mai bun de făcut decât să aștepte fluxul. Apoi, amintindu-și că-n iunie se închid școlile, se gândi la studiile fiului său. Nu neapărat strălucite, dar încheiate până la urmă cu

succes. E foarte bine, se gândi el, nici eu n-am fost un zmeu, maică-sa în schimb e deșteaptă și curajoasă ca el. Nu uita s-o suni, își zise el, și nu te mai gândi, că o să strici tot.

Nici un pericol. Marea e acolo. E tot acolo. Poți să lipsești o vreme, chiar multă vreme, când te întorci ea e acolo. Mă așteptai? zise el. Păi, hai atunci, nu mai sta acolo singură. Nu fi bleagă. Nu mă vezi? Sunt aici. Abia se abținu să nu fluture din mâini, ca atunci când era mic, și când striga: Iu-huu, dragă mare, m-am întors, iată-mă!

În picioare, pe fâșia mai tare de nisip ud, cu haina descheiată, cu mâinile în buzunare, cu ochii și cu fruntea în bătaia unei brize ușoare ce sufla în sfârșit, Simon se proțăpise în fața mării.

Începuse prin a-i vorbi. Întotdeauna făcea așa când ajungea în fața ei. O tutuia. Asta-i mai strunea emoția. Emoția apăruse, dar nu atât de puternică pe cât se aștepta el. Și, mai repede ca de obicei, Simon se sătură s-o privească. Poate pentru că apa era mică, retrasă. Poate pentru că era el îmbătrânit, obosit. Se hotărî să meargă mai departe.

În dreapta, parcă așa era, nu? Se mai uită o dată pe bilet. Se întrebă dacă Debbie ajunsese deja. Dacă venise. Dacă mai era acolo. Mai bine să nu, își zise el. Dar unde anume, mai exact? După cel de-al treilea dig? Citi din nou biletul, lăsă apoi brațul în jos și, înaintând

ca un explorator cu harta în mână, zări cel dintâi dig. Ceasul arăta 11:20.

E departe, gândi el. Un colţişor liniştit, zicea ea. Înţeleg de ce. Nimeni n-are curaj să meargă până acolo. Eu am, dar eu, în fine. Băgă în buzunar biletul de la Debbie. Dădu cu mâna de cel cu trenurile. Se mai uită o dată pe el. Da, 13:21.

Simon gândi mai am încă două ore. Mai mult decât suficient. Prea puţin la o adică, deci chiar prea mult. Ce se poate întâmpla? Stăm un pic de vorbă. O sun pe Suzanne. Comand un taxi. Mă urc în tren. Mulţumesc frumos. A fost o seară minunată.

În spatele celui de-al treilea dig nu era nimeni. Simon se gândi că poate a greşit. Mai numără o dată digurile. Cocoţat pe colţul de piatră cel mai ridicat. Cu mâna streaşină la ochi. Uimit că parcursese aşa o distanţă. De-a lungul acelei benzi curbate de spumă albă.

Vântul răcoros care bătea dinspre mare i se strecura pe sub pulpana hainei, răcindu-i transpiraţia uşoară, dându-i o senzaţie ciudată, ambiguă, ceva între cald şi frig, un uşor tremur, o uşoară fierbinţeală.

Simon se refugie în spatele digului şi, la adăpost acum de vânt, cu soarele exact deasupra capului, îşi scoase haina, o întinse pe nisipul umed, apoi se aşeză cu fundul pe ea. După aceea îşi suflecă mânecile cămăşii şi, ţinându-se de genunchi, contemplă marea. Îl năpădi rapid bine cunoscutul sentiment al eternităţii. Urmat,

cât se poate de logic, de dorinţa de a muri. Ceva îi acoperi ochii.

Două mâini răcoroase îl întrebau cum prefera să moară. Fără să ştie sau ştiind? Nătărăul prefera să ştie. Îşi eliberă vederea şi, ţinând cele două mâini în mâinile sale, le înlănţui în jurul gâtului său, mai bine zis braţele, nişte braţe subţiri care se continuau cu acele mâini răcoroase din mâinile lui, apoi trase de braţe şi simţi lipindu-se de spatele lui pieptul unei femei, după care îi auzi vocea.

Am ceva pentru dumneata, zise Debbie. Serios? zise Simon. Fără a se ridica de pe haină, îşi scoase încălţările şi şosetele, apoi îşi suflecă pantalonii. Ce bine e, gândi el, ce vreme bună. Debbie spuse: Uite ce ţi-am adus.

Simon se întoarse spre ea. Ea stătea în picioare, în spatele lui. Într-o mână avea o sacoşă de pânză, iar în cealaltă, întinsă către el, ţinea o cutie. Simon, aşezat în continuare pe haină, aproape că-şi rupse gâtul încercând să vadă ce-i arăta Debbie. Se ridică. Ce e aia? întrebă el. Soarele îi bătea în ochi. Deschide-o, zise Debbie, şi-ai să vezi.

De îndată ce cutia ajunse în mâinile lui, un model în miniatură al unei cutii de saxofon tenor, Simon nu-i mai dădu nici o atenţie, uitându-se în schimb ţintă la Debbie. Aş vrea să te sărut, zise el. Ea râse. Modul ăsta copilăresc de a-ţi anunţa dorinţele le amuză întotdeauna pe femei. Când Debbie râdea i se vedeau

dinţii din faţă. Era tare drăguţă. L-am invidiat adesea pe Simon.

Nu mă interesează deloc cutia asta, şi încă mai puţin ce e înăuntru, zise el, ambalându-se un pic, ce vreau eu e să te sărut. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi făcut-o direct, fără atâtea parlamentări. Mai bine te alegi cu un refuz decât să nu încerci deloc. Numai după ce te bărbiereşti, spuse Debbie. Ah, asta era, zise Simon.

Deschise cutia. Un aparat de ras, carevasăzică. Nu trebuia, zise el, ce nebunie, chiar nu trebuia, ce vrei să spui cu chestia asta? Şi ce să fac eu pe plajă cu un aparat de ras electric? E cu baterii, spuse Debbie. Bun, gata, destul cu vorba, mai zise ea, bărbiereşte-te, iar între timp eu mă dau cu cremă.

Când zici cremă zici piele. Când zici piele de bronzat zici piele dezgolită. Când zici piele dezgolită zici haine scoase. Simon se bărbierea neîndrăznind să privească. Trebuie s-o sun pe Suzanne, îşi spuse el în gând. Aparatul bâzâia. Nu rădea absolut nimic, dar bâzâia.

Frecându-şi primul obraz. Era tot la primul obraz. Simon se întrebă dacă avea rost să mai insiste cu chestia aia care nu rădea absolut nimic. Tot ce o să obţin, gândi el, e că o să-mi fac ferfeniţă obrazul. Mi-a pasat maşinăria ei, gândi el, maşinăria cu care se rade ea pe picioare. Oh, Doamne, n-aş putea suporta nişte picioare care înţeapă. Nu, nu se poate, sigur s-a epilat.

Pe scurt: Hai, insistă, îşi zicea el, căci, tot insistând, aparatul rădea totuşi un pic. Auzi, zise el fără s-o privească dezbrăcându-se, şi dacă nu reuşesc să mă bărbieresc cu porcăria asta, tot o să mă săruţi, nu-i aşa? Parfumul cremei de soare. Se gândi că acum putea s-o privească.

12

Rochia fără mâneci, de un albastru închis, minunat, zăcea întinsă pe nisipul de un galben pal omogen. Frumoasă frază. Lângă ea, un prosop alb puțin cam lung, și el întins cu grijă pe nisip, iar pe prosopul alb Debbie în costum de baie întreg, negru. Nu uita s-o suni pe Suzanne, gândi Simon.

Apropo, zise Debbie, m-am interesat de trenuri. Și eu, zise Simon. Suflă în grătarul mașinii de bărbierit, o puse la loc în cutie, apoi veni să se așeze lângă Debbie. Ia să vedem dacă trenurile dumitale sunt la fel ca ale mele, zise ea, dă-mi puțin sacoșa. Debbie ne vorbea limba cu un delicios accent american. Sacoșa aia, Dumnezeu știe din ce motiv, era mult prea departe de ea. O sacoșă cum se făceau într-o vreme pentru mers la piscină. Închisă sus cu un șiret ce trecea prin niște inele de metal auriu. Simon i-o întinse.

Debbie scotoci în ea, găsi ce își notase, apoi își găsi și ochelarii, ceea ce îl făcu pe Simon să-i bănuiască o vârstă pe care nu și-o arăta.

Costumul de baie îi venea de minune. Ba mai mult. Părea făcut pentru ea. Ba mai mult. Făcut nu pentru ea, ci pe ea. Poate chiar cu pielea ei. Dar cum asta nu era posibil, probabil că ea se născuse așa, în costum de baie dintr-o bucată, negru.

Când Debbie se răsuci ca să-și pună jos sacoșa de piscină, talmeș-balmeșul ăla cu șiret, Simon putu observa că pielea îi era cam șifonată în pliul interior al coapsei și în pliul interior al umărului. Debbie avea într-adevăr o vârstă pe care n-o arăta.

Următorul tren, zise ea, este la 13:27, iar cum ceasul bate acum de prânz, înseamnă că mai avem cam o oră și jumătate. Ești sigură? zise Simon. Întinse mâna și scotoci în buzunarul vestonului.

Nu, zise el, cu hârtia în mână, te înșeli, următorul tren nu-i la 13:27, e la 13:21, iar 13:27 e ora la care ajunge la Paris trenul anterior, care a plecat deja.

Debbie greșea cu șase minute. I-a zis asta și lui. Simon, în schimb, era exact. Șase minute sunt importante, zise el, poți pierde trenul și pentru mai puțin de-atât, dacă m-aș lua după dumneata, l-aș pierde.

Așa, și? zise Debbie. Ce și? zise Simon. Și ce, ar fi chiar așa o nenorocire? zise Debbie. O nenorocire nu, zise Simon, dar. Dar, dar, zise Debbie. Păi da, păi da, zise Simon. Oh da, zise Debbie. Eh da, zise Simon. Oh da, făcu din nou Debbie. Eh da, făcu din nou Simon. Și

fiecare își mai repetă vorba de câteva ori, Debbie „ohda"-ul ei, Simon „ehda"-ul lui.

Iar cum acest „ohda-ehda" începuse să sune a swing, improvizară un blues. Debbie pocnea din degete pentru a-și scanda „ohda"-ul, Simon îi răspundea prin „ehda"-ul lui. Simon îmi spunea că improvizaseră așa preț de cel puțin 96 de măsuri în si bemol. Apoi, rămași amândoi fără suflu, au izbucnit în râs.

Faptul că râdeau de același lucru îi împinse să se privească atent unul pe celălalt. Faptul că se văzură râzând cu aceeași bucurie îi împinse să se sărute. Mai departe, zău așa, nu prea-mi mai vine să povestesc.

Nu prea-mi mai vine să povestesc ce s-a întâmplat mai departe. Mă întreb dacă e chiar indispensabil. Îmi răspund că nimic din ce are legătură cu sexul nu e așa, adică indispensabil. Mai presus de toate însă, mă întreb cum s-o faci fără a deveni vulgar. Simon mi-a povestit scena fără să devină vulgar. Aș spune chiar că mi-a povestit-o cu pudoare, cu pudoarea lui firească, cu felul lui pudic de-a fi.

Mă gândesc să încerc și eu. Mai ales că din cauza aia Simon a pierdut încă o dată trenul. Zic eu pierdut, dar nu, nu l-a pierdut. Trenul ăla, pur și simplu Simon n-a mai vrut să-l prindă. Și din cauza aia a trebuit s-o mintă pe Suzanne. Și din cauza acelei noi minciuni Suzanne a plecat după el și s-a omorât.

Când Simon mi-a povestit scena aceea de dragoste mi s-a părut o chestie fermecătoare, fiind vorba de un bărbat și o femeie care îmbătrâneau și care, fără îndoială, n-aveau să mai cunoască niciodată o emoție de o așa calitate, atât de intensă, atât de frumoasă în fulguranța ei.

Pe scurt, s-a făcut o oră de când tot stau și mă întreb cum să procedez. Ei bine, o să fac așa cum fac de obicei atunci când sunt în încurcătură, n-o să încep nici cu începutul, nici cu sfârșitul, ci cu primul lucru care-mi vine în minte.

Simon își pusese în gând să-și spele pantalonii în mare. Care mare, apropo, începea să crească. Labirintul de stânci acoperite cu alge dispărea treptat sub apă.

Dar de ce naiba țineai tu să-ți speli pantalonii în mare? l-am întrebat eu. Simon mi-a răspuns: Fiindcă mă murdărisem. Cum adică, te murdăriseși? l-am întrebat eu, de când chestia asta murdărește? Simon mi-a răspuns: N-apucasem să mă dezbrac, n-avusesem când, fusese ceva prea în grabă, prea urgent, prea arzător, nu știu, îmi zise el, prea neașteptat, prea surprinzător, absolut deloc premeditat, și-apoi pudoarea, habar n-am, faptul de-a fi așa, sub cerul liber, pe malul mării, nu mai făcusem asta niciodată și am făcut-o fără să gândesc, fără să mă gândesc că așa ceva nu se făcea, bănuiesc că mă-nțelegi.

Nu, nu înțelegeam. Poate oi fi eu idiot, dar nu pricepeam cum de reușise să cadă în apă îmbrăcat. Înțelegeam că alunecase pe o piatră, asta da, pietrele sunt alunecoase, dar tot nu pricepeam de ce trebuise să se ducă până acolo, în boxeri, ca să-și spele nădragii.

Simon se roși la față și, schițând un zâmbet, zâmbetul lui timid, atât de șarmant, îmi plăcea tare mult de Simon, îmi zise: Debbie și cu mine, lipiți unul de altul, sărutându-ne ca nebunii, n-am făcut decât să îndepărtăm hainele care nu ne lăsau dragostea să treacă, iar după aceea am rămas așa o vreme, fără să ne mișcăm, unul în celălalt. Numai că, zise el, în poziția în care ne găseam atunci, întinși pe un teren ușor înclinat, Debbie mi-a înapoiat tot ce-i dădusem eu, iar când ne-am despărțit, vreau să zic desprins unul de celălalt, ca să ne încheiem la loc, zic de haine, am constatat că mă udasem.

Așa, și? zisei eu. Și, și, îmi zise Simon, o să râzi, dar să știi că m-am speriat, mă gândeam la Suzanne. Eu: Că trebuia s-o suni? Nu, zise Simon, că avea să mă certe, și-atunci, nici una, nici două, mi-am scos pantalonii și am dat fuga să-i spăl în mare.

Eu: Și ai căzut în apă. El: Nu când am fugit, îmi zise el râzând, îl umfla râsul amintindu-și scena, când m-am aplecat spre ochiul ăla de apă ca să încep spălatul, un ochi de apă limpede, cu crabi și crevéți, știi genul, am alunecat pe niște alge, eram cu tălpile goale, și gata, fleoșc!

Și Debbie? l-am întrebat. Ce-i cu Debbie? îmi zise el privindu-mă îngrijorat. Simon se înșela. N-aveam de gând să-l întreb dacă și pe ea o murdărise dragostea: Ea ce făcea? Râdea, îmi zise Simon. Când am căzut în apă, a început să râdă. Am auzit-o, deși eram departe. Mai întâi a țipat, apoi a râs. Și încă mai tare când m-a văzut întorcându-mă.

Eu: Și după aia? Păi, după aia m-am dezbrăcat la bustul gol, îmi zise el, aveam cămașa fleașcă, și am rămas așa, în boxeri, la soare, spunându-mi în sinea mea două-trei lucruri, patru mai exact:

1) Nu mă pot întoarce acasă așa.

2) E 12:55.

3) Stau până se usucă.

4) O să iau trenul următor.

Brusc, am văzut-o pe Debbie sărind în picioare. Își face griji pentru tren, m-am gândit eu. Unde te duci, am întrebat-o. Debbie: Mă duc să-ți cumpăr niște pantaloni și o cămașă. Ah, nu, i-am spus eu, nu, nici vorbă. Ce mărime porți? mi-a zis ea, 42 sau 44? Atunci eu: La cămașă sau la pantaloni? Ea: La amândouă. 42, i-am zis eu, la cămașă, 44 la pantaloni, dar îți mai spun o dată, nu e cazul, de fapt chiar nu-ți dau voie. La care ea știi ce mi-a zis? Mi-a zis: Gurița, drăguțule!

Simon îmi spunea că a privit-o cum se îndepărta, cu rochia ei albastră, cu gambele ei lungi și bronzate,

cu sandalele ei, cu sacoşa ei de piscină şi, mai ales, cu mersul ei hotărât.

Debbie a urcat panta de nisip către şosea, iar când a trecut prin dreptul cabinei telefonice din spatele dunei, Simon şi-a zis: O s-o sun pe Suzanne, o să profit de răgazul ăsta ca s-o sun. Era ora 13.

13

Ascultaţi France Inter, este ora 13. Vă prezentăm jurnalul. Înainte de a deschide această primă ediţie a după-amiezii. Am dori. Nu să vă stricăm ce v-a mai rămas. Din acest weekend cu vreme superbă. Ci să vă îndemnăm la prudenţă.

Am aflat acum câteva clipe despre un accident îngrozitor. Îl avem la telefon pe Harry Tabanen, fost pilot de curse, dublu campion mondial de raliuri, în prezent deputat european, să-l ascultăm:

Întrucât am o casă în sudul Franţei şi mă aflu în situaţia de a circula frecvent pe şoselele franceze, ei bine, daţi-mi voie să vă spun că francezii se comportă la volan într-un mod scandalos.

Las-o mai încet, îşi zise ea. Debbie gonea ca o nebună pe străzile balneare. Las-o mai încet, nu-i momentul să faci vreun accident, ţi-ai găsit bărbatul vieţii şi aşteaptă să te întorci la el. E roşu, opreşte.

Debbie profită de răgaz ca să stingă radioul. Tocmai se vorbea despre președinte, președintele ei, cel american. O poveste de amor. Își parcă în grabă mașina ei nemțească albastru închis cu capota albastru deschis și se năpusti în magazin.

Ah, doamna Parker, ce bine arătați în dimineața asta, spuse șefa magazinului, care o întâmpină la intrare, și ce bine ați picat, mai zise ea, am primit niște compleuri foarte drăguțe care sigur o să vă placă, vreți să le vedeți?

Mai târziu, zise Debbie, scoțându-și ochelarii de soare negri cu o mișcare foarte exactă, indiscutabilă, și căutând deja cu privirea spre partea din spate a prăvăliei. Deocamdată, zise ea, îmi trebuie o pereche de pantaloni, mărimea 44. Șefa magazinului se uită lung la ea. Bărbătești, preciză Debbie. În cazul ăsta, spuse șefa magazinului, trebuie să vorbim cu Francine.

Debbie vorbi cu Francine de la raionul bărbați. Un pantalon deschis la culoare, neutru, bej, lejer, de vară, da, cu pense, și o cămașă, albă, nu, nu cu mâneci lungi, mai degrabă o bluză, n-o să-i fie așa de cald în tren, dacă-l prinde, zise ea. Cum? zise Francine. Debbie zise: Nimic, nimic.

Simon tremura pe plajă. Din mai multe motive. Emoția, nervii, apa rece, epuizarea pasageră de după amor.

Se înfășurase în prosopul alb al lui Debbie, apoi, pentru că tremurăturile nu se opreau, hotărâse să-și

dea jos boxerii uzi, preocupat de un singur gând, s-o sune pe Suzanne.

Se ridică în picioare, înnodă prosopul în jurul mijlocului. Apoi, ca să se usuce mai repede, întinse boxerii pe o piatră. Apoi scotoci în buzunarul hainei, cel interior. Apoi în portofel. Cu o cartelă de telefon în mână, o porni spre cabina din spatele dunei.

Eu sunt, zise el, mi-era teamă că nu te-ai întors încă de la piață. Acum am ajuns, zise Suzanne. Și tu? mai zise ea, tu când ajungi? Eu n-ajung, spuse Simon. Cum așa? zise Suzanne. Iar am pierdut trenul, spuse Simon. Tăcere, întreruptă de zgomotul unor legume răsturnate în tava din frigider.

Simon: Ce faci? Suzanne: Bag la rece cumpărăturile, pe căldura asta, n-am chef să le aruncăm pe toate la gunoi. Simon: Lasă că le bagi mai târziu, acum vorbesc și eu cu tine. Da, zise Suzanne, vorbeai și tu cu mine, ziceai că ai pierdut iară trenul. Apoi explodă: Tu chiar îți bați joc de mine? De data asta ce s-a mai întâmplat?

O neînțelegere, zise Simon, o confuzie, două surse de informații care se contrazic: recepționerul de la hotel, prima sursă, mi-a zis 13:21, în vreme ce Debbie, a doua sursă, mi-a zis 13:27, când de fapt 13:27 e ora la care ajunge la Paris trenul anterior, știi tu, cel pe care l-am pierdut, ar fi trebuit să merg pe mâna recepționerului de la hotel, dar m-am luat după Debbie, iar când am ajuns la gară, la 13:25, trenul era deja plecat. Fir-ar să fie, gândi el, încă nu e 13:25.

Suzanne: Cine e? Simon: Cine anume? Suzanne: Debbie asta? Proprietara clubului, zise Simon, ea mi-a dat voie să cânt la pian, şi ea e cântăreaţă, chiar bunicică de altfel, americancă, albă, am făcut un duet.

Înţeleg, zise Suzanne, păi atunci uite cum facem, tu rămâi pe loc şi vin eu după tine. Excelent, zise Simon, deci mergem acasă împreună, noi doi, cu maşina, mai bine aşa decât s-o văd pe maică-ta, mă rog, ne putem opri şi pe la ea, în drum, dacă vrei, dar poţi s-o suni şi să-i spui că sunt bolnav, putem chiar să mai stăm o noapte aici, iau camera înapoi, dăm o tură şi ne întoarcem, profiţi şi tu un pic de mare, ce zici?

Tăcere. Se întorcea Debbie. Simon: Pe la cât crezi că ajungi? Depinde, zise Suzanne, în jur de ora 18, dacă e liber drumul. Acum, la mijloc de weekend, ar trebui să fie liber, spuse Simon, dar eu aş zice mai degrabă în jur de 19, n-are rost să goneşti, te aştept oricum la hotel.

Debbie se apropia cu o sacoşă de plastic verde în care se aflau cămaşa şi pantalonii. S-a mişcat rapid, gândi Simon. Ce hotel? zise Suzanne. Angleterre, spuse Simon. Care-i adresa? zise Suzanne. Nu ştiu, spuse Simon, dar ştii ceva, nu cred că sunt o sută cu numele ăsta, întrebi şi tu. Suzanne: Vreau adresa, m-auzi, dă-mi adresa.

Bine, bine, spuse Simon, stai o secundă. Deschise larg uşa cabinei şi strigă înspre Debbie, care tocmai trecea: Care-i adresa hotelului? Debbie îi răspunse, strigând la rândul ei. Notezi? spuse el. Suzanne notă,

după care: Unde eşti acum, în momentul ăsta? întrebă ea, de unde mă suni?

De pe plajă, spuse Simon, dintr-o cabină plină de nisip, de ce? Ai băut ceva? zise Suzanne. Nu, spuse Simon, doar o ceaşcă de ceai, de ce? Suzanne: Şi Debbie asta e cu tine? Păi da, spuse el, de ce? Aşa, de-aia, zise Suzanne, hai că vin.

14

Marea creştea. Trenul de 13:21 gonea spre Paris. Boxerii se uscau. Simon nu-i storsese. Uscarea risca să dureze. Soarele se ascunsese. Pe cer trecea un nor. Debbie nu se gândise la boxeri. Nici Simon. Dar nu mai era nici o grabă. Următorul tren, ca şi cele dinainte, ca şi cele de după, va pleca fără Simon.

Cu acoperământul de frotir alb în jurul mijlocului, cu o figură contrariată şi cartela de telefon în mână, Simon cobora spre stânca pe care i se uscau boxerii. Debbie îşi scotea rochia ei albastră. Se desfăcea de sus, îi căzu la picioare. Mă duc să fac o baie, zise ea.

Soarele reapărea. Norul se îndepărta. Simt nevoia să mă răcoresc, zise ea. O să am nevoie de prosop. Ţi-e frig? Văd că tremuri. Îmbracă-te. Ţi-am cumpărat haine uscate. A fost OK? Ce anume? zise Simon. Cu soţia dumitale. Da, destul de OK, zise el.

Simon aşteptă ca Debbie să intre în apă. N-avea mult de mers. Marea venea în întâmpinarea ei. Când trupul

lui Debbie fu în sfârşit îmbrăţişat de apă, Simon şi-l dezgoli pe al său.

Debbie înota înspre larg. Nu te duce prea departe, gândi el. Dacă nevastă-mea îmi dă papucii, e bine să fii vie, gândi el, apoi îşi desfăcu acoperământul de la brâu, îi redădu forma de prosop şi îl întinse bine pe nisip, după care se întinse şi el, gol.

Se întristă când trebui să elibereze cămaşa de toate acele bolduri şi întărituri de carton cu care era împănată. Apoi o puse pe el, era albă, cu mâneci scurte. Pantalonii erau prea lungi. Rulă partea de jos a fiecărui crac. Ciudată senzaţie, gândi el, să ţi se frece nădragii de fundul gol. După aceea se duse să vadă care mai era situaţia cu uscatul boxerilor. Îi pipăi, erau încă uzi. Îi răsuci de două ori, curgea apă din ei. Ar fi trebuit să-i storc de la bun început, gândi el.

Se întristă şi mai tare. Deşi seamănă ca formă, doar arată ca un şort, boxerii nu sunt totuşi un costum de baie. Materialul e cel care face diferenţa, se gândi el. Nu-s făcuţi pentru aşa ceva, nu poţi să intri în apă cu aşa ceva, gândi el, privindu-şi cu tristeţe chiloţii aceia cu mânecuţe şi, privindu-i, repetă: Nu-s făcuţi pentru aşa ceva, şi, repetând, gândi:

Aşa cum eu nu sunt făcut să-mi înşel nevasta, chiar dacă am înşelat-o adesea. Aşa cum nu eram făcut să rezist la nesfârşit, ca pianist profesionist. De fapt, nici nu ştiu pentru ce eram eu făcut.

Debbie se întorcea. Frumusețea, gândi el, uite, pentru asta eram eu făcut, s-o admir, s-o iubesc și, în măsura posibilităților, s-o produc eu însumi, s-o creez. Numai că în jazz nu există frumusețe. Există swingul, bineînțeles, emoție, bucurie, și dansul din corp, adică furie, tristețe sau veselie, dar nu frumusețe, îmi pare rău.

Uită-te la ea, uită-te la ea cât e de frumoasă! gândi el. A mea ești! Niciodată nu mai gândise așa în privința unei femei, îmi mărturisi el.

Era oare începutul unei chestii? Nu era mai degrabă sfârșitul unei chestii? Nici una, nici alta. Era și una, și alta. Ceva diferit. Între cele două. De unde și această depresie a așteptării într-un timp încremenit, un vid în care ceva trebuia să se hotărască. Nu neapărat, gândi Simon, probabil că nu-i decât o impresie. Se corectă singur și gândi iluzie.

Nu era decât lipsa unui tren. O femeie în locul alteia. La ce oră e următorul? întrebă ea, parcă pentru a abate privirea lui Simon lipită de toată pielea ei udă.

Mirosul trupului lui Simon se impregnase, pare-se, în prosopul alb. Miroși frumos, zise ea. Își tamponă cu prosopul fața, apoi și-l înfășură în jurul umerilor. Mă învelesc cu pielea ta, zise ea, mă bag în pielea ta. Simon, încă mai tulburat de acea tutuială.

Tutuiala aceea ușor întârziată părea a aminti că ceva s-a întâmplat. Părea s-o sublinieze, s-o certifice. Nemailăsând loc de nici o îndoială. Ca în filmul acela pe

care Simon îl ținea bine minte. Înainte de căderea nopții, doi amanți își vorbesc cu dumneavoastră. Apoi se face noapte și nu-i mai vedem. A doua zi dimineață se tutuiesc. Deducem că s-au iubit. Sugestia e elegantă, pudică, povestea se petrecea într-un tren.

N-o să-l iau pe următorul, zise Simon. Debbie își netezi părul ud, apoi se întinse pe prosop. Îți vin bine hainele astea, zise ea. Înțelegi? zise el. Da, spuse Debbie, înțeleg că rămâi cu mine. Nu, zise Simon, o să vină încoace Suzanne, vine după mine, și după tine, în același timp.

Vine Suzanne. O să vină. Cu mașina. O să ajungă pe la orele 18-19. Vrea să termin odată cu pierdutul trenurilor. Știe. A simțit, a priceput, că, dacă rămân aici, cu tine, o să le tot pierd, că o s-o țin tot așa. Îi e teamă.

Debbie: Cât e ceasul? Simon, care stătea așezat lângă ea, întinse mâna spre propria haină, cotrobăi într-un buzunar, își scoase de acolo ceasul de mână, cu cadranul în jos, îl întoarse, apoi, aplecându-și capul: 13:45, zise el.

Debbie spuse: Perfect, înseamnă că mai avem vreo patru ore, poate chiar cinci. Se ridică în fund: Sărută-mă. El o sărută. Sărutând-o, îl fulgeră acea idee bizară. De ce anume provocată, nu știu, îmi zise el, poate de gustul buzelor ei, poate de soare, soarele care reapăruse, de căldură, de acel timp încremenit. Ce idee? l-am întrebat eu.

Ideea că acele patru ore de libertate au existat dintotdeauna, că ele n-au început niciodată, că deci nu se puteau sfârşi, un sfârşit fără sfârşit, ceva de genul ăsta, un început nesfârşit. Îmi spunea că, brusc, a gândit: Te-am iubit dintotdeauna.

S-o iscodească. Pe Debbie. Asta îi venea să facă. Să afle dacă şi ea simţea la fel. S-a abţinut, nu îndrăznea. Teama de-a o auzi zicându-i că nu. Ce senzaţie bizară, zise ea, parcă te-aş cunoaşte dintotdeauna, n-am mai simţit niciodată aşa ceva. Debbie privea marea cu un aer foarte serios. Ce-o să facem, mai zise ea, în ăstea patru, poate cinci ore?

Acel „poate cinci" o făcu să râdă. Se uită la Simon, îi arătă râsul ei, apoi surâsul: Ce preferi? zise ea. Marea creşte, spuse Simon, curând o să vină peste noi, hai mai bine să mergem. Ce zici, îmi cumperi nişte boxeri?

15

Şi la mine acasă era tot sâmbătă. Şi era tot vreme frumoasă. La început de iunie, casa şi parcul sunt absolut încântătoare. Cum vine vara, cum apar prietenii. Doar cei mai vechi, cei câţiva cu adevărat statornici, îşi fac drum şi iarna. Simon făcea parte dintre aceşti câţiva. Doi sau trei, cu totul. Poate nici atât. Unul sau doi. La drept vorbind, el era singurul care accepta să îngheţe în căsoiul meu cel prost încălzit. De altfel, iarnă era şi când a venit să-mi spună de căsătoria lui cu Debbie. Voia să ştie ce părere am.

Şi Suzanne voia să ştie ce părere am atunci când m-a sunat, pe la 13:30. Nu prea puteam să stau cu ea la discuţii. Aveam musafiri. Câţiva dintre acei amici care, începând cu luna iunie, îşi amintesc că exist şi îşi zic ia stai aşa, cred că ne-ar prinde bine un weekend la ţară. Eu mă bucur să-i văd. Mă plictisesc de unul singur, printre zăpezi.

Jeanne s-a dus să răspundă, după care a venit să-mi spună. Am urmat-o într-una dintre camerele alăturate.

Cea mai la îndemână pentru un aparteu. E Suzie, mi-a spus ea, pare foarte nervoasă. Fii bun şi vorbeşte cu ea. Atunci mi-am zis să vezi că Simon n-a ajuns nici acum acasă, şi am înşfăcat receptorul.

Suzie mă sunase deja de două ori ca să-mi spună de oful ei. Începuse să mă cam sâcâie. De fapt, începusem să fiu cam împărţit. Mă bucuram pentru Simon, îmi părea rău pentru Suzanne. Îmi ziceam că are dreptate, biata de ea, dar îl înţelegeam, în acelaşi timp, şi pe Simon.

Simon se sfârşea de tristeţe, era evident, în acelaşi timp însă viaţa pe care o ducea, de atâta vreme, viaţa aia de inginer, că abia îndrăznesc s-o spun, părea să-l aranjeze perfect.

Aşa-zisa vocaţie ne înşală mai întotdeauna. Am ceva experienţă în domeniu. Îţi zici că eşti făcut pentru cutare lucru. Descoperi că eşti făcut pentru cu totul altceva. Şi nici atunci nu-i sigur. Eu, de exemplu, mi-am dorit întotdeauna să fiu scriitor şi am ajuns pictor. În fine, să trecem peste asta.

O viaţă sobră, sănătoasă. Simon întorsese spatele jazzului. Se hrănea doar cu muzică simfonică. Îmi spunea că descoperise ceea ce el numea frumuseţe, inexistentă, zicea el, în muzica de jazz.

Nu eram deloc de acord. Îi spuneam că eu, când îl ascult pe Charlie Parker cântând *Lover Man*, sau pe Coltrane cântând *Lonely Woman*, simt că ce aud e frumuseţe curată.

Simon zicea că nu. Zicea: E emoţionant, poate chiar tulburător, dar nu frumos, nici o clipă n-am senzaţia asta, frumuseţea de care vorbesc eu ţine de o altă sensibilitate.

Discutam aşa toată noaptea. Simon mă enerva, mă scotea din tiparele mele, iar asta mă cam necăjea, trebuie să recunosc. Mereu scăpa, mereu îmi scăpa, uram treaba asta. Sensibilitatea lui îşi găsise o altă cale, iar asta mă contraria. Eu voiam ca el să fie jazzman şi nimic altceva. Ca să zic aşa, în locul meu. Poate că visam eu însumi să fiu muzician. Nu pictor, nu scriitor, ci muzician. De jazz.

Unii vor zice că mă îndepărtez de la subiect. Le spun că nu. Dacă aş fi fost mai puţin şovăielnic în privinţa lui Simon, invidiindu-l aşa cum o făcusem întotdeauna, probabil că aş fi fost mai ferm cu Suzanne.

Lasă-l şi tu un pic în pace, i-aş fi zis, probabil că aşa i-aş fi zis, lasă-l să respire, lasă-l să trăiască, lasă-l să încerce, are nevoie să afle dacă nu cumva s-a înşelat. În loc de toate astea, i-am spus: Ai dreptate, du-te după el.

Şi încă un lucru în apărarea mea. Ador să vorbesc în apărarea mea. Nu puteam să nu-mi amintesc că fără ea, Suzanne, fără intervenţia ei, reacţia ei imediată, expediţia ei de salvare, cu zece-cincisprezece ani în urmă, Simon ar fi murit cu siguranţă în camera aia nenorocită, s-ar fi sinucis sigur, beat cum era şi drogat, aşa că, înainte să închid, mi-am repetat îndemnul: Da, Suzie dragă, du-te repede după el.

16

Cât mai repede. Oprindu-se cât mai puțin. Deloc, dacă se poate. S-a putut. Avea plinul făcut. Nu trebuia să mai bage benzină. Mașina consuma puțin, iar Suzanne conducea economic. Practica ceea ce Simon numea șofatul taximetriștilor.

S-a enervat totuși. Nu-și mai găsea geanta de voiaj. Cea mică, pentru voiajele scurte. Când, în cele din urmă, a găsit-o, nu mai știa ce să bage în ea.

Simon plecase fără să-și ia nimic. Îi vor trebui niște haine de schimb, se gândi ea. În caz că se murdărește. O să-i iau o pereche de pantaloni. Apoi, scoțând niște lenjerie de corp albă din sertarul lui Simon, un tricou și niște boxeri, dădu peste un vechi chilot de baie. Roșu, dacă memoria nu mă înșală.

O să-i iau și slipul, se gândi ea, poate are chef de bălăceală. Și eu? Să-mi iau și eu costumul de baie? Nu, arăt prea rău. N-am chef să-mi arăt șoldanele pe-acolo.

Dar, la urma urmelor, de ce nu? O să-l iau totuși. Nu se știe niciodată. Poate găsim un colț mai retras.

Ideea de a face o baie în mare împreună cu Simon începea să-i placă. Putea da uitării orice primejdie. Simon nu mai era în pericol. Nu fusese nici o clipă. Și dacă ar fi, ea era acolo, pregătită, alături de el.

Alese un rând de schimburi pentru ea. Se gândi la aparatul de ras al lui Simon. Periuța lui de dinți. Trusa ei de toaletă. Pentru machiaj și toate celelalte. Închise geanta. Își puse mâinile în poală și se gândi.

Ah, da, motanul. Își făcu griji pentru Dingo[1]. Așa-l chema. Jamie Nardis, fiul lor, îi pusese numele Dingo fiindcă, atunci când era pui, făcea numai trăsnăi. Sigur, toți pisoii fac nebunii, numai că ăsta îi întrecea pe toți.

Suzanne calculă că avea să lipsească, probabil, patruzeci și opt de ore. Își sună fiul și-l rugă să se ocupe el de Dingo. Să-i dea de mâncare. Să-i schimbe nisipul în care-și făcea nevoile. Să-i țină de urât. Dingo ura să rămână singur.

Nu, zise ea, taică-tău nu s-a întors. Nu-i vine să se întoarcă. Se simte bine la malul mării. Mi-a zis să mă duc și eu. O să mă duc. Plec chiar acum. De-aia te-am sunat.

Știu că te-am luat așa, pe nepusă masă, dar asta e, poți și tu să te ocupi o dată de Dingo, la urma urmelor

1. De la *dingue* – țăcănit, zăpăcit (n. tr.).

e motanul tău, tu i-ai pus numele ăsta, nu eu, iar după aia tu ai plecat şi mi l-ai lăsat mie pe cap, vezi Doamne că, mă rog, hai să nu mai discutăm.

Da, ştiu, trebuia să mergem la Buni. Am sunat-o deja. I-am zis că taică-tău nu se simte bine. A înţeles. O să ne ducem pe la ea weekendul viitor.

Ai cheile?

Ţi-am lăsat lângă telefon adresa hotelului şi numărul de acolo. Anne e bine?

Jamie Nardis se uită la Anne. Taică-meu a luat-o iar razna, zise el. Fiul lui Suzanne şi al lui Simon plecase din casa părinţilor. Gândire crudă. Incompatibilitate de stil. El era genul hard-rock, căpăţână rasă şi tricou cu cap de mort. Ai lui erau genul viaţă ordonată şi duminici la Buni, tihnă, muzică clasică. Chestia asta n-avea cum să ţină. A plecat, primind în schimb o pensie alimentară.

Se luptase cu ani lungi de studii. Acum pregătea un doctorat. Se cuplase cu Anne, locuiau împreună. O fată strălucită. O tipă micuţă şi drăguţă. O brunetă drăgălaşă care câştiga deja foarte bine. Anne se uita la Jamie. Îşi zise în gând: Sper că nu e ca taică-său.

În magazin, împreună cu Debbie, Simon examina o pereche de boxeri. Francine, vânzătoarea de la bărbaţi, nu-şi lua ochii de la pantalonii cei noi ai lui Simon rulaţi deasupra gleznelor. Se gândi să-i propună o scurtare plus tivire la minut. Dar mai întâi să termine cu boxerii

ăia, gândi ea. Simon îi verifica pe la cusături. Ar trebui să-mi vină, îşi zise el, însă avea încă îndoieli:

Pot să-i încerc? întrebă el. Sigur că da, zise Francine, cabina de probă e acolo. Simon dispăru cu boxerii săi în spatele draperiei. Două minute mai târziu, roşu ca un rac, reapărea fără ei. I-am lăsat pe mine, zise el.

Francine nu mai putea să spună: Domnul are gusturi foarte bune. Sau: Domnului îi vin foarte bine. Sau: Domnul a făcut o alegere excelentă. Nu mai putea să spună nimic. Se uita la Simon, la mâinile lui goale. După aceea perplexitatea ei se fixă asupra draperiei ce ascundea cabina de probă. Nu vă faceţi griji, zise Simon, cei vechi au rămas la uscat pe o stâncă.

Nu se mai uscau. Pluteau. Îi luase apa. Pluteau cu albul lor cenuşiu de hârtie udă, moi ca o meduză. Se făcuse 14:10. Trenul uitării gonea spre Paris.

Marea, încremenită acum, la nivelul ei cel mai ridicat, întunecată de alge, de resturi de lemn, pătată ici-colo de culori, aici negrul unei bucăţi de carton gudronat, mai încolo galbenul unui bidon aruncat peste bord sau roşul unui fund de lighean, părea să întrebe plaja pustie: Ce să fac eu cu toate astea? Lasă-le aici pe toate, îi răspundea plaja, o să curăţăm noi.

Decapotabila lui Debbie, cu albastrul ei nemţesc, adăsta în dreptul dunei cu eleganţa unei perechi de cai flaubertieni lăsaţi liberi şi care flirtează atingându-şi boturile.

Mai crește încă sau începe să se retragă? zise Simon. Nu știu, zise Debbie, cred că se retrage. Simon privea marea pe care pluteau boxerii săi. La întoarcere, gândi el, ne-am putea opri pe la Buni. Debbie îl prinse de mână.

17

Suzanne ura pădurea. Până și în parcul de la mine, de la țară, care e cam ca un crâng, ea evita să se aventureze, chiar și însoțită. Simon, dimpotrivă, îl adora. Se plimba adeseori pe acolo, împreună cu soția mea, Jeanne. Suzanne rămânea cu mine. Stăteam de povești. Mă uitam la ea. Mă întrebam pentru ce se temea, și mai ales din ce motiv. O spaimă mai veche, fără îndoială, îmi spuneam, un coșmar de demult, vreo poveste cu o fetiță pierdută în pădure. Ia întreab-o, mi-am zis până la urmă.

Mi-a răspuns că nu suporta să se simtă prizonieră, nu pierdută, prizonieră. I-am spus că, într-adevăr, dacă nu mai știa cum să iasă dintr-o pădure, atunci risca să rămână prizonieră acolo. Bineînțeles, nu vedeam în asta o metaforă a căsătoriei, însă Suzanne a sărit imediat: Nici chiar pe Simon, mi-a spus ea, când mă prinde în brațe și mă ține strâns, nu pot să-l suport, mă sufoc, mă panichez.

Prin urmare, îmi vine foarte greu să mă gândesc că draga de Suzie și-a trăit ultimele ore prizonieră într-o pădure. Trebuie să fi fost mai mult decât îngrozită. Sau poate că nu, de fapt. Poate că a murit pe loc. În orice caz, îmi imaginez că au trecut câteva ore bune până s-o descopere acel automobilist.

Centura de siguranță, și pe asta ura să și-o pună. Autostrăzile, și pe astea le ura, nu mai poți să ieși de pe ele, zicea ea, te apucă disperarea tot căutând un liman în torentele alea continue și furioase care par să se năpustească spre cine știe ce hău.

Și totuși. Dacă ar fi rămas pe autostradă în loc s-o apuce pe ceea ce ea numea mici drumuri de țară, străbătând câmpuri și sate, crânguri și păduri.

Și totuși. Dacă și-ar fi pus centura, nu ar fi fost azvârlită din mașină, și la fel, și mai ales, uitam de chestia asta, dacă Simon s-ar fi întors acasă în loc să se țină de tâmpenii, dar, în sfârșit, asta e.

Nu se știe ce s-a petrecut. Eu întrevăd două posibilități. Probabil că i-a tăiat calea un tip care se credea singur prin pădure. Gonea ca nebunul. Chestia asta îl speria, dar îl și excita. Iar ea s-a trezit brusc cu el în față. El ieșea din curbă. Ea tocmai intra. Ca să-l evite, a tras de volan și a ieșit de pe șosea. Sau, dacă nu, ea era cea care mergea foarte repede, se grăbea, fobia ei pentru păduri, voia să iasă de acolo, cât mai repede cu putință.

Mă gândesc totodată că, dacă omul ăla, martorul, nu s-ar fi oprit acolo ca să facă pipi, Suzanne ar mai fi rămas în viroaga aia din pădure, la câțiva metri sub nivelul șoselei, încă cine știe cât timp, întinsă pe un pat verde de ferigi și mușchi, nu departe de mașina ei a cărei rostogolire fusese stopată de copaci.

Martorul nu era singur. A strigat-o pe nevastă-sa. Ca să-i spună că era o mașină răsturnată în decor. Hai să vezi. Unde? Acolo jos. Au coborât amândoi să vadă.

Au găsit-o pe Suzie. Părea moartă, dar nu se știe niciodată. Trebuie anunțați jandarmii. Mă duc eu, tu rămâi cu ea. Nici nu mă gândesc, a zis nevastă-sa, eu nu stau singură în pădurea asta.

S-au certat, pare-se, pe tema telefonului mobil. Ea îi spunea: Vezi, dacă ai avea acum un mobil, i-ai putea suna de aici. Iar bărbatu-său îi zicea: Da, numai că nu știu numărul de la jandarmerie, în schimb știu unde e sediul ei, așa că eu mă duc până acolo, iar tu rămâi aici.

Erau niște localnici, se întorceau de la o petrecere de familie. Doar n-o să te mănânce biata femeie, îi mai spuse el nevesti-sii, ca s-o liniștească, la care nevasta replică: Dar nici n-o să fugă de-aici, lasă-mă să vin și eu cu tine.

Cât le-a luat să-i anunțe pe jandarmi, drumul dus-întors, cât le-a luat jandarmilor să se ocupe de tot, să zicem o oră cu totul, probabil că accidentul se produsese undeva în jurul orei 17. Suzanne nu era deci în

întârziere. Şi nici nu stătuse deci nu ştiu câte ore în pădure, întinsă pe patul de ferigi şi muşchi, sub un copac. Ne imaginăm, ne înşelăm, inventăm ca să umplem golurile, asta fac şi istoricii.

Ce aş vrea eu e ca ea să fi murit privind cerul de deasupra copacilor, liniştită întrucâtva de imaginea acelei portiţe de ieşire. Asta dacă nu cumva suferea în momentele alea că nu mai putea ajunge la Simon, dar nu, nici vorbă, n-avea cum, sigur a murit pe loc.

18

Virtual doctor în genetică, rocker nihilist, Jamie Nardis, fiul lui Simon: Tocmai ajunsesem la ai mei. Eram împreună cu Anne. Venisem să văd dacă maică-mea a lăsat tot ce trebuia pentru Dingo. Furioasă cum era. Din cauza lui taică-meu. Voiam să mă asigur că totul era în regulă. Îmi făceam griji, zise el, pentru că:

Dingo e un motan capricios. Nu mănâncă decât dintr-un bol alb impecabil. Nevoile nu şi le face niciodată de două ori în acelaşi nisip. Dacă exigenţele astea două nu-i sunt satisfăcute, e în stare să distrugă tot. Chestie care risca să se producă în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Anne şi cu mine, îmi zise el, urma să fim şi noi plecaţi. Trebuia să mergem la părinţii lui Anne. Nu-i mai zisesem maică-mii. S-ar fi enervat. Nu-i are la inimă. Să nu mai spuneţi cuiva. Maică-mea zice că părinţii lui Anne mă iubesc prea mult. De parcă aş fi fiul lor. Nu-i

deranjează nici căpățâna mea rasă, nici tricoul cu cap de mort. Nu devia, i-am zis.

Pe scurt, spuse el, ca s-o scutim pe maică-mea de o catastrofă, ne-am gândit noi bine, Anne și cu mine, și ne-am hotărât să-l luăm pe Dingo la părinții lui Anne. Sunt niște oameni drăguți. Ar fi înțeles. Nu-mi dau seama cum ar fi reacționat Dingo. Cu el nu știi niciodată. Oare i-ar fi plăcut de părinții lui Anne? E o întrebare, trebuie să recunosc. Dar nu mai contează fiindcă nu ne-am mai dus. Doar ce apucasem să scot coșul motanului, că a sunat telefonul.

Anne n-a îndrăznit să răspundă. Nu era acasă la ea. S-a ocupat mai departe de pregătirea coșului pentru Dingo și l-a lăsat pe Jamie să ridice receptorul.

Familia Nardis? O voce stânjenită, prudentă. Exact, spuse Jamie. Vocea, ezitantă: Casa domnului Nardis? Da, tocmai v-am spus că da, zise Jamie. Vocea: Și cu cine am onoarea, cu domnul Nardis? În persoană, spuse Jamie, dar să știți că mă grăbesc, poate accelerați un pic.

Vocea: Domnul Simon Nardis? Ah, nu, spuse Jamie, cu fiul lui aveți onoarea, iar el se cam grăbește. Vocea: Tatăl dumneavoastră nu-i acasă? Nu, spuse Jamie, e plecat din oraș, de ce, despre ce e vorba, și mai ales cine sunteți? Jandarmeria, zise vocea.

Anne terminase de pregătit coșul. Se uita la logodnicul ei. Se întreba ce se întâmplă. Privirea ei îl iscodea. Jamie acoperi microfonul receptorului: E jandarmeria,

zise el. Jamie și Anne se priviră unul pe altul câteva secunde lungi, după care: Mă auziți? zise vocea.

Da, vă aud, spuse Jamie, tatăl meu nu-i acasă, dar sunt eu, spuneți-mi, ce s-a întâmplat? E vorba de mama dumneavoastră, spuse jandarmul. Jamie: Cum, mama? A avut un accident, spuse jandarmul. Jamie: Cum, unde? Jandarmul preciză locul, dând niște coordonate în stilul navigatorilor. Am pus mașina înapoi pe roți, zise el. Jamie: Lăsați-o naibii de mașină, nu asta mă interesează! E în stare funcțională, spuse jandarmul. Jamie: Și mama?

Polii emoției se inversau. Vocea jandarmului devenea fermă, puternică. Cea a lui Jamie se stingea. Jandarmului nu-i mai era teamă. Lui Jamie, da, începea să-i fie. Nodul din gât trecuse de la jandarm la Jamie.

A fost transportată la spital. Jandarmul preciză localitatea, spitalul, cutare spital din cutare localitate. Jamie: E rănită? Răspuns: Da. Jamie: Și e grav? Răspuns: Da, destul de grav. Jamie: Cum adică, destul de grav, ce înseamnă asta? Răspuns: nici un răspuns. Jamie: E chiar atât de grav? Nici un răspuns. Jamie: A murit, asta vreți să spuneți? Da, spuse jandarmul.

Ochii lui Anne trecuseră prin toate culorile, prin toate formele. Urmărea, încremenită, conversația. Dacă putem zice așa. N-auzea decât întrebările.

Când Jamie se uită din nou la ea, după ce mai întâi pusese telefonul în furcă, terminând de notat coordonatele

spitalului, apoi transcriindu-le cu grijă, într-o formă lizibilă de astă dată, ochii lui Anne păreau de două ori mai mari sub lupa lacrimilor.

Dingo se ascunsese de cum văzuse coşul. De fapt, de cum auzise zgomotul pe care-l făcea coşul acela de răchită. Ura călătoriile în coş. Răchita însemna vacanţă sau veterinar. Aşa că nu. Mai bine mă ascund.

Jamie n-a plâns. Teama îl paraliza. Blocat complet, cu mintea scoasă din viteză, malaxa mii de decizii. Ar fi fost bine să poată rămâne aşa, încremenit.

Dar nu. Se uită la Anne. Apoi la coş. Motanul, gândi. Părinţii lui Anne, apoi zise cu voce tare: Trebuie să-l anunţ pe tata, tu anunţă-i pe ai tăi că nu mai mergem pe la ei, vii cu mine, nu? Sigur, spuse Anne. Sună-i cât timp mă gândesc eu, spuse el, şi începu să dea roată printre mobilele din salon.

Mă caută, se gândi Dingo, ascuns sub canapea. Apoi Jamie îşi aminti de ceea ce-i spusese maică-sa: Ţi-am lăsat lângă telefon adresa hotelului şi numărul de acolo. Se duse să verifice.

Anne vorbea la telefon cu părinţii ei. Jamie îi dădu ocol lui Anne. Încerca să vadă dacă nu era pe măsuţă vreo bucată de hârtie. Anne se întrerupse. Vorbea cu maică-sa: Ce cauţi? Nimic, zise Jamie. Furia creştea în el. Se îndepărtă de măsuţa telefonului, apoi urlă: N-a lăsat nimic, absolut nimic!

Şi se pregătea să-i tragă o înjurătură. O făcea adeseori. Maică-sa încasa fără să crâcnească. Foarte nervos şi

foarte grosolan era cu ea. Uita că murise. Nu putea concepe lucrul ăsta, iar ideea că nu-şi mai putea vărsa nervii pe ea îi dădu o irepresibilă dorinţă de a lovi, ceea ce se traduse printr-un şut violent tras în canapea.

Dingo cel ascuns se piti şi mai bine. Se retrase până în spate de tot. Acolo nimeni nu-l mai putea vedea. Se gândi chiar că aveau să uite cu totul de el şi, de fapt, aşa se şi întâmplă.

Anne, mai calmă, găsi soluţia. În panica lui sau, să zicem, în graba lui, Jamie apucase foaia de carnet pe care scrisese maică-sa. Şi, fără să o rupă, o întorsese, apoi o dăduse la spatele carnetului. Uite, zise Anne, uite aici numărul de la hotel, linişteşte-te şi sună-l pe taică-tău.

19

Ceasul era 18:15. Simon nu se afla la hotel când fiul lui a sunat. Reținuse o cameră, aceeași, camera 12, în ideea că va sta acolo cu Suzanne, că va petrece noaptea în compania ei, dar când a sunat Jamie, el nu se afla acolo.

Tipul de la recepție a confirmat rezervarea. Era tânărul din tura de zi, cel care-i dăduse lui Simon informațiile despre trenuri. Și se mira și el că Simon nu plecase: Până la urmă n-a plecat, i-a spus el la fel de tânărului Jamie. Și-a luat camera înapoi și o așteaptă pe doamna Nardis.

Discuția începuse nu tocmai amabil, pe un ton mai degrabă tăios: Domnul Nardis nu e aici momentan. A sunat de mai multe ori. Ca să vadă dacă a sosit doamna Nardis. O așteptăm în jurul orei 19. Cel mai târziu, așa a spus domnul Nardis, îi zise tânărul lui Jamie, iar Jamie întrebă:

Și știți unde e el, în momentul ăsta, sunt fiul lui, e tatăl meu, trebuie neapărat să dau de el, e foarte important. Probabil pe plajă, zise tânărul, cel puțin așa bănuiesc, vremea e bună, normal ar fi să profite de mare.

Și e departe marea asta, vreau să zic plaja asta, nu v-ați putea duce să-l anunțați? se hazardă Jamie. Nu, îmi pare rău, nu pot să părăsesc recepția, spuse cu regret tânărul, în schimb, asta aș putea să fac, aș putea să-i spun să vă telefoneze dânsul, când o să mai sune aici, trebuie să sune din nou cam într-o jumătate de oră ca să vadă dacă mama dumneavoastră a ajuns, vreau să zic doamna Nardis, care presupun că e mama dumneavoastră, lăsați-mi numărul de telefon și o să.

Nu-i nevoie, zise Jamie, spuneți-i doar să sune de urgență acasă, spuneți-i că așa a zis fiul lui, căci chiar sunt fiul lui, oricât n-ați crede, iar doamna Nardis e mama mea.

Nu m-am îndoit nici o clipă, răspunse tânărul cu amabilitate. Jamie Nardis închise, apoi se întrebă ce făcea oare tatăl său, Simon Nardis, soțul mamei sale, Suzanne Nardis, singur în fundul ăla de lume de pe malul mării.

Localitatea aceea nu era nici fund de lume, nici văgăună. Era un oraș modern, în care găseai de toate. Bănci, un cazinou, alte bănci, trei cinematografe, adică douăzeci și patru de săli cu tot atâtea filme, o multitudine de restaurante, hoteluri, baruri de noapte, și chiar

şi un club de jazz. Simon a ieşit acolo într-o noapte ca să bea un pahar şi a cunoscut-o pe doamna Debbie Parker, americancă, proprietara clubului, cântăreaţă, femeie încântătoare.

A doua zi, pe plajă, pe la 14:45, Debbie spuse că i s-a făcut foame. Simon sugeră să meargă undeva să ia prânzul. Deşi, la ora asta, mă îndoiesc că ne mai serveşte cineva, spuse el. Hai la mine acasă, zise Debbie. Mie nu mi-e foame, gândi Simon, încă mai am în stomac cei cinci croasanţi cu unt, probabil că plonjonul în apa rece mi-a blocat digestia, o gură zdravănă de apă sărată, cred că sărată era.

Debbie o pornise înainte, prin nisip. Cu geanta de piscină pe umăr, urca spre şosea, în rochia ei albastră. Simon o urmă până la maşină.

Mă laşi în locul dumitale la volan? zise el. Dacă ţii dumneata neapărat, spuse Debbie, dar parcă ne tutuiam. Ah, da, aşa e, zise Simon, deci mă laşi în locul tău la volan? Dacă ţii tu neapărat, spuse Debbie.

Acasă la Debbie era un pian. Când îl văzu, Simon îşi zise ce bine e să ai acasă unul. Poţi să-l atingi, oh da, să-l mângâi, eh da, să-l priveşti, oh da, şi chiar să cânţi la el.

Instrumentul cel negru ocupa un colţ de lângă fereastra salonului mare şi luminos, destul de gol în ansamblu, nemaiadăpostind decât o bibliotecă, niscaiva mărunţişuri şi o canapea cenuşie.

Pianul, când îl văzu, Simon gândi: Poate că ar fi trebuit să accept ideea de a avea unul la mine acasă. N-aş mai fi ajuns aici, gândi el. Şi unde ai fi ajuns? Nu ştiu. Probabil că nicăieri. În orice caz, n-aş fi ajuns în acest salon, cu această femeie, pe care o iubesc, e evident, mai mult ca pe orice altă femeie de oricând, numai că îmi iubesc şi nevasta, şi o aştept: Nu uita să suni la hotel, îşi zise el.

Pianul de acasă era ideea lui Suzanne. Ea gândea aşa: prezenţa instrumentului la domiciliu: prevenirea oricărei recăderi sau recidive: oricărei dorinţe de a fugi sau de a evada.

Simon spusese nu: la mine e totul sau nimic: funcţionez pe principiul totul sau nimic, ca un reşou vechi: dacă nu pot avea totul, nu mai vreau nimic. Aşa era Simon. A renunţat la tot.

Era un cititor bun totuşi, un pianist excelent, ar fi putut să-şi cumpere partituri, să se iniţieze, să exerseze interpretând Bach sau Bartok, Haydn sau Schubert, Ravel sau Beethoven, Mozart sau Schumann, sau Debussy, ce ştiu eu, da, ar fi putut, dar nu. Pe compozitorii ăştia se mulţumea să-i asculte, interpretaţi de alţi pianişti. Exact aşa, le lăsa altora responsabilitatea cântatului. Eu sunt ce am fost întotdeauna, îmi spunea el, un iresponsabil.

Ce trist. În fine, pe scurt. Debbie se juca în fiecare zi cu clapele pianului ei, pentru sine, pentru plăcerea sa.

Acompaniindu-se singură, cânta chestii precum *Love for Sale* sau *Never Let Me Go*.

Simon nu mai asculta jazz deloc. Dacă ar fi avut acasă un pian, sigur ar fi cântat, ar fi cântat jazz, iar la un moment dat sigur s-ar fi săturat, s-ar fi săturat să cânte singur, ar fi vrut un basist, un baterist, iar Suzanne nu-i putea găsi așa ceva, așa că el s-ar fi dus să-i caute, acolo unde sunt ei de obicei, și-ar fi regăsit ritmica, firescul complement al firii lui, și probabil că s-ar fi cufundat din nou în acel amestec mortal, mortal pentru el și pentru alți câțiva ca el: noapte, jazz, alcool, drog, femeie, jazz, noapte.

20

Partiturile erau pe pupitru. Debbie, în bucătărie, își pregătea ceva de mâncare. Ceva franțuzesc. Gătea foarte bine. Simon avea să-și dea seama mai târziu. Aia era un fleac, doar o gustare. Mirosul omletei ei asezonate cu mirodenii se răspândea în tot salonul. Simon improviză pe *Never Let Me Go*.

Sunt lucruri care se întâmplă. Totul s-a petrecut ca și cum el nu s-ar fi gândit niciodată la înțelesul acelui titlu. Plutea, se lăsa purtat de swing, ca un îndrăgostit, în volutele minore ale piesei cu pricina, apoi, la un moment dat, ridicând ochii spre pupitru, desluși cuvintele, le traduse în minte prin: *Nu mă lăsa niciodată să plec*. Cu inima brusc strânsă, Simon își spuse în gând: Nu uita să suni la hotel. Cât e ceasul? 15:30. Suzanne gonea spre Simon.

Nu vrei să guști? zise Debbie. Mânca plimbându-se prin încăpere, apoi se opri în spatele lui. Nu, spuse el,

mulţumesc, nu mi-e foame, doar un pahar cu vin. În momentul acela precis, poate că aromele omletei, vocea lui Debbie din spatele lui, frumuseţea pianului, farmecul acelei melodii, lumina din încăpere, sau mai degrabă toate acele lucruri laolaltă îl făcură pe Simon să-şi spună că n-avea să mai ajungă niciodată acasă. Dar asta nu era încă lucrul cel mai groaznic.

Cel mai groaznic, îmi spunea el, e că şi-a dorit moartea lui Suzanne, o moarte care aranja totul, care elibera pe toată lumea. Îmi spunea că gândise treaba asta, nu la modul serios, bineînţeles, dar o gândise ca pe o soluţie la problemele ce urmau, la conflictul deja existent, prezent, acelaşi mereu.

Mi-a zis mi-am dorit să moară pe şosea şi n-am regretat niciodată că mi-a trecut prin cap un asemenea gând, iar când am aflat că a murit, i-am mulţumit, da, i-am mulţumit, n-ai cum să înţelegi, mi-a zis el.

Eu cred totuşi că înţeleg. Suzanne se arătase, încă o dată, extrem de generoasă, ca şi cum ar fi gândit: Dacă vrei tu asta, dacă aşa crezi tu că o să fii fericit, eu te eliberez de mine, gata, nu mai exist. Numai că Suzanne n-a gândit aşa. Ea venea după Simon ca să-l ia acasă, să-l apere, să-l păstreze, pentru ea, e normal, e firesc.

Debbie nu era nici inconştientă, nici indiferentă la ceea ce era pe cale să se întâmple. Îşi mânca omleta, se plimba cu farfuria prin salonul inundat de lumina mării, fredona în trecere pe melodia cântată de Simon,

însă ştia ce era pe cale să se întâmple. Nu uita s-o suni, zise ea, iar când o să fie aici ne luăm adio.

Nu, zise Simon fără a se opri din cântat, ca şi cum emoţia lui putea fi acceptată mai uşor fără oprirea din cântat, ca şi cum, interpretată muzical, emoţia lui se putea exprima. Nu, zise el, n-o să ne luăm niciodată adio, o să mă duc cu ea, bineînţeles, dar adio n-o să ne luăm, n-o să ne mai luăm niciodată.

Râsul lui Debbie. Se emoţionase, îl găsea atât de fermecător cu niciodată ăla al lui. Îşi lăsă farfuria pe pian, veni în spatele lui, îşi puse mâinile pe umerii săi şi îl sărută pe creştet, de mai multe ori. Nimeni, în afară de maică-sa, nu mai făcuse asta. Suzanne gonea spre el. Să nu uit să sun la hotel, îşi zise Simon.

Prima oară sună pe la ora 16. Voia să-i amintească tânărului de la recepţie că doamna Nardis avea să sosească între orele 18 şi 19. Ai reţinut? zise el. Da, domnule, spuse recepţionerul. Iar dacă, adăugă Simon, repetând ce mai spusese deja, un lucru care, de altfel, se înţelegea de la sine: Dacă doamna Nardis ajunge cumva mai devreme, să mă aştepte în cameră, sigur o să fie foarte obosită, să-i dai cheia, bine? Bineînţeles, domnule, spuse tânărul de la recepţie.

A doua oară Simon sună către ora 17. Discuţia fu foarte scurtă. Nici un mesaj? N-a sunat doamna Nardis? Nu, domnule. O să revin peste o oră.

Între orele 16 şi 17 Debbie încercă din nou să-l atragă pe Simon în mrejele amorului. De fapt, nu din nou,

fiindcă prima dată nu încercase nimic. A vrut să-l atragă pe motiv că erau, probabil, pentru ultima dată împreună. Simon, neliniştit, a refuzat pretextând că, la vârsta lui, de două ori în aceeaşi zi era prea mult. Debbie consideră răspunsul lui Simon nu doar vulgar şi înduioşător, ci şi eronat. Prin urmare, se apucă să-i demonstreze că se înşela.

După aceea lui Simon i se făcu foame. Vru şi el o omletă. La fel ca a ta, zise el. Debbie nu mai avea ouă. Ce aiurea, zise Simon. Mă duc să cumpăr, spuse Debbie. Ah nu, zise Simon, lasă. Atunci Debbie s-a gândit puţin şi a zis: Ce-ai zice de un pic de somon? Atunci Simon: Cu un pahar de vin, alb, sec, rece, şi un pic de mărar peste peşte, se poate? Bineînţeles, Simonul meu mic şi drag, răspunse Debbie, dându-i şi un pupic ca să aştepte cuminte.

Un val de fericire îl izbi în piept, răsturnându-l pe canapea. Nu îndrăzni să gândească nimic, de teamă să nu risipească acea clipă. Îşi ţinea gândul aşa cum îţi ţii respiraţia.

Când nu mai putu, căci mintea i s-ar fi sufocat, când conştiinţa lui asfixiată îi aminti că trebuia să dea un telefon, se burzului, îşi luă conştiinţa la rost: Da, da, zise el, ştiu, ştiu, nu mă mai bate atâta la cap.

Cam acela a fost momentul în care Simon, care se simţea atât de bine, şi-a dorit ca Suzanne să nu mai ajungă. Şi cam atunci Suzanne murea.

Simon sună din nou la hotel pe la 18:15. Suzanne nu mai gonea spre el. Trenul lui, trenul pe care ar fi trebuit să-l ia, ajunsese de mult la Paris. Şi mai sună încă o dată, o jumătate de oră mai târziu, adică pe la 18:15.

Tânărul de la recepţie se pregătea să iasă din tură. Am un mesaj pentru dumneavoastră, spuse el. Serios? zise Simon, a sunat doamna Nardis? Nu, spuse recepţionerul, n-a sunat doamna Nardis, ci fiul dumneavoastră, domnul Jamie Nardis, dânsul a sunat, e fiul dumneavoastră, nu-i aşa? Alo? Mă auziţi?

Debbie se uita la Simon. Şi el se uita la ea. Da, spuse el, te aud, îmi cer scuze, mă gândeam. Deci fiu-meu a sunat. Bun, şi? Ce voia?

Nu ştiu, spuse tânărul de la recepţie, mi-a zis doar că trebuie să sunaţi acasă urgent. Simon: Acasă la el sau acasă la mine? Recepţionerul: A zis doar atât: Spuneţi-i să sune de urgenţă acasă, eu zic că e destul de clar, nu? Da, zise Simon, mulţumesc.

21

La Paris, în locuinţa lui Simon, e linişte. Nu pustiu, Anne, Jamie şi Dingo sunt acolo. Linişte. Nu absenţa oricărui zgomot, se aude forfota de pe bulevard, cu surdina pusă de distanţa celor şase etaje şi a celor trei ferestre cu geam dublu. Linişte, adică absenţă a cuvintelor. E aproape ora 19. Dingo, ascuns în continuare sub canapea, o să încerce probabil o ieşire. Brusc, sună telefonul.

Anne şi Jamie se uită unul la altul. În privirea pe care o schimbă e tot ce şi-au spus ca să se liniştească, tot ce au gândit fără să spună, ca să nu se mai chinuie. Toate cuvintele şi gândurile din jurul telefonului nu aşteptau de la el decât să sune. Şi iată-l că sună. Şi fiecare, uitându-se la celălalt, îşi dă seama că neliniştea dintre ei se zbătea într-o întrebare pe care nici unul dintre ei, în ora aceea care tocmai se scursese, nu a îndrăznit s-o formuleze clar:

Cum o să facă oare, cum o să fac, pentru a-i da vestea? Telefonul suna. Simon, acolo, în salonul cel luminos cu ferestre spre mare, era tot mai îngrijorat. Era pe punctul de a închide. Vrei să răspund eu? spuse Anne. Cu chipul descompus, Jamie îi zise nu, lasă-mă pe mine. Se apropie de telefon. Când ridică receptorul, îl fulgeră un gând: Şi dacă i-aş ascunde adevărul?

Sigur, de ce nu? Numai că o minciună bună, una adevărată, frumoasă ca adevărul, dacă vrei să ţină, să reziste, să acopere totul generaţie după generaţie, trebuie pregătită, lucrată, altfel, mai devreme sau mai târziu, vorbele îşi dau cu stângul în dreptul.

Jamie, de exemplu, în disperare de cauză, ar fi putut să improvizeze şi să-i spună tatălui său: Rămâi unde eşti, n-are rost să vii acasă, mama a plecat cu un argentinian, se săturase de tine, ea m-a însărcinat să-ţi spun, aşa că vezi-ţi liniştit de tâmpeniile tale, bea, cântă jazz, mama nu se mai întoarce.

Iţindu-şi vârful nasului de sub canapea, Dingo văzu că înspăimântătorul coş de răchită fusese deja aranjat pentru drum. Se întoarse la loc în ascunzătoare.

Alo, zise Jamie. Eu sunt, spuse Simon, sunt tata, m-ai sunat, ştiai unde sunt? Da, zise Jamie, mi-a lăsat mama telefonul tău de la hotel. Aha, spuse Simon, foarte bine, dar zi-mi, de ce m-ai sunat, ce s-a întâmplat, nu mai vine încoace maică-ta, de ce nu mă sună ea direct, a plecat cumva cu patronul?

Jamie: Ţi-ar conveni ţie. Aşa e, băiete, spuse Simon, mi-ar conveni mie, dar vrei să-ţi zic de ce? Nu, spuse băiatul. Eu o să-ţi zic totuşi, replică tatăl: Am cunoscut aici o femeie extraordinară, cea despre care îţi spui asta-i femeia vieţii mele, iar de atunci încoace nu mai am decât un singur gând în cap, să mă căsătoresc cu ea, după care.

După care ce? zise Jamie. După care să mă apuc din nou de pian, să cânt din nou, să mă întorc la meseria mea, spuse Simon, înţelegi? Da, zise Jamie, înţeleg, dar atunci, atunci eu ce să-i spun mamei? Adevărul, zise Simon, doar adevărul. Şi se pregătea să adauge: Dar nu-i nevoie s-o faci tu, lasă c-o să-i spun eu. Auzi însă un zgomot, ca şi cum receptorul tocmai ar fi căzut.

Preluă ştafeta Anne. Înşfăcă receptorul cald, ud de sudoare, de lacrimi şi muci, Jamie nu mai contenea cu fornăitul. E răcit cobză puştiul, gândi Simon. Alo, domnul Nardis, spuse Anne, sunt eu, Anne. Ah, dumneata eşti, zise Simon, bună micuţa mea Anne, ia spune-mi, ce se întâmplă acolo, de ce îmi vorbeşti acum dumneata, s-a supărat cumva pe mine?

Nu, spuse Anne. Atunci, ce-a păţit, îi curge nasul, e răcit? Plânge, spuse Anne. Din cauza mea? Dar eu glumeam, dă-o-ncolo de treabă, ştie că întotdeauna glumesc. Ştiu, zise Anne, şi cu mine glumiţi întotdeauna, dar nu de-asta plânge Jamie. Simon: Atunci de ce, îmi spui şi mie până la urmă ce se întâmplă?

Anne simţi cum curajul i se lichefiază, o senzaţie de corp care se goleşte, avea să se pună şi ea pe plâns. O durea sufletul. Ripostă, se apără, hotărî să şarjeze, să atace frontal, în fine, ceva pe-acolo:

Suzanne a avut un accident, spuse ea. Nu mă mir, spuse Simon, conduce ca o cizmă, ce idee proastă să vină după mine, iar acum bănuiesc că trebuie s-o depaneze cineva, unde e? La spital, spuse Anne. Dumnezeule, spuse Simon, nu puteai să-mi zici de la început?

Suzanne a avut un accident, îi spuse el lui Debbie, e la spital. Şi-i grav? o întrebă el pe Anne. Adevărul nu făcuse decât un mic ocol. Urma acum să lovească în plin. Anne se lansă. Mai bine zis îşi lansă proiectilul, iar apoi se încordă toată, rugându-se pentru stricăciuni minimale. Iar în tot acel interval de timp dintre lansarea proiectilului şi momentul impactului, aşa cum aştepţi o explozie, ea aşteptă reacţia lui Simon.

Aceasta urcă din străfundul spaţiului sub forma unor note surde, modulate în extrema gravă, ca un mormăit zen întrucâtva, mergând apoi înspre acut, ca o înjurătură repetată în crescendo. Anne percepu curând nişte nume de zei invocaţi cu o voce stridentă, aproape şuierată. Apoi nu mai înţelese nimic.

Acelaşi lucru, în linii mari, aceeaşi scenă se petrecu şi la Paris, şi la malul mării. Într-o parte, la Paris, Anne în braţele lui Jamie. În partea cealaltă, la malul mării, Simon în braţele lui Debbie. Aceleaşi gesturi de consolare.

Numai că într-un caz, cel de la Paris, strânsul în brațe e legitim. Pe când în cazul de la malul mării:

A murit, repeta Simon în brațele lui Debbie care, pe nebăgate de seamă, îl legăna încetișor, ca pe un copil. Îți dai seama? repeta el. Sunt aici, spunea Debbie, strângându-l în brațe. Asta se spune întotdeauna.

Ea era acolo cu el, iar Suzie era singură la morga spitalului, cu fruntea rece în așteptarea unui sărut.

Cei doi bărbați, tată și fiu, conveniră să plângă fiecare, o bucată de vreme, în brațele femeii iubite, după care să se sune din nou. Cum te gândești să procedezi? îl întrebă Debbie pe Simon înainte ca acesta să-i telefoneze fiului său. Trebuie să merg acolo, spuse Simon, aș bea un pahar, îmi dai un pahar? Debbie îi dădu un pahar.

Simon mi-a mărturisit că în momentul acela precis, când și-a băut paharul, din cauza aia, din cauza acelui pahar, a simțit un val de recunoștință pentru Suzie. În mod scandalos, îmi spunea el, îi mulțumeam lui Suzanne că mă lăsase liber. Nu există singurătate mai mare, mi-am spus eu în gând. Mă gândeam, bineînțeles, la Suzie, dar și la el.

Te duc eu până acolo, spuse Debbie. Simon îl sună pe Jamie. Era probabil 19:15. Nu mai are nici o importanță ora. Mă întreb însă cum o fi fost lumina atunci, în salonul de la malul mării. Probabil că și la Paris era frumoasă. Frumoasă e ea și la ora asta, în perioada asta, de început de iunie, pentru cei care stau și o apreciază.

O să ne mai intereseze ora doar când o fi să vedem cum ne întâlnim la spitalul ăla unde e mama, îi spuse Jamie tatălui său. Într-adevăr, pe cele două cupluri nu le aștepta același drum, aceeași distanță. Anne și Jamie aveau de parcurs în jur de 400 de kilometri. Simon și Debbie, vreo sută. Cum trebuia procedat?

Simon își sfătui fiul să aștepte până a doua zi. Jamie nu fu de acord. Prefer să plec chiar acum, spuse el. Bine, zise Simon, cum vrei tu, de altfel și eu o să plec tot acum, nu-i așa, Debbie? Cu cine vorbești? întrebă Jamie. Cu Debbie, spuse Simon, o să mă ducă ea cu mașina, iar tu să fii atent cum mergi, să ai mare grijă, m-ai înțeles?

22

Înainte de-a o porni către spital, Simon îmi spunea că s-a gândit la mine atunci când a privit pe fereastra cât un întreg perete a salonului. Era, evident, foarte preocupat de soarta lui Suzie, şi totuşi l-a fulgerat acel gând. Distrus de moartea lui Suzie, doborât de atâta libertate, şi totuşi fulgerat de acel gând. Răvăşit de vestea care tocmai căzuse, în faţa lui, la picioarele sale, ca o ofrandă ori ca o bombă, căscând un crater pe care el intenţiona totuşi să-l ocolească pentru a continua.

Pentru a continua să trăiesc, îmi spunea el, aşa că mă uitam pe fereastra aia cât tot peretele aşteptând-o pe Debbie să se pregătească de drum, trebuia să se schimbe şi să dea câteva telefoane. Iar la un moment dat m-am uitat în stânga şi am văzut, la mansarda unei clădiri, o fereastră acoperită de un stor verde, care se decupa pe fundalul cenuşiu al acoperişului de tablă zincată, iar deasupra acoperişului o fâşie de cer albastru

cu un nor alb. Şi, în ciuda fericirii mele îmbibate de suferinţă, sau a suferinţei mele iluminate de o fericire ce apărea ca erupţia soarelui în mijlocul unui cer de plumb, m-am gândit la tine, mi-am zis ia te uită, să fi fost eu pictor.

Sunt gata, spuse Debbie. Acum putem să mergem, spuse ea, dacă vrei şi tu, când vrei tu, eşti bine?

Da, era. Avea să fie. Până una-alta era, îşi zise el în gând. Se înfiora la gândul că avea s-o vadă moartă pe Suzie a lui. Parcă aş fi deja acolo, gândi el. Ştii pe unde e spitalul? o întrebă el pe Debbie. Ştia, da. Foarte bine, zise el, fiindcă eu. Ea îi propuse să se aşeze el la volan. Prefer să nu, spuse el.

Simon condusese Porsche-ul ei decapotabil când plecaseră de la plajă. Îşi dorea lucrul ăsta. Şi uite, îl făcuse. Un alt lucru, mai serios, pe care şi-l dorea era să cunoască, până nu moare, o mare iubire. Şi uite, iubirea aceea era acolo, privindu-l, vorbindu-i, spunându-i: Hai, ce zici, mergem?

Îşi mai dorea, de asemenea, iar asta de vreo cincisprezece ani, să aibă din nou parte de un pian. Şi uite, lucrul ăsta chiar era posibil. Dar unde e Suzie în toată această poveste? Ea era preţul care trebuia plătit, îmi spunea el. Teoria lui despre preţul care trebuie plătit. Mi-a vorbit adeseori despre teoria asta.

Debbie se schimbase de haine. Se îmbrăcase ca un băieţoi. În pantaloni, picioarele ei păreau încă şi mai

lungi. Lui Simon i se făcu ruşine că o admira. Asta e, îşi zise el, plătesc, deja plătesc, o să plătesc atât cât va fi nevoie, iar într-o bună zi, poate, o să am şi eu un pic de linişte. Poate.

Debbie răsuci cheia în contact. Ascultaţi France Inter, este ora 20, zise radioul din maşină. Debbie îl închise. Ce tâmpenie! Să-ţi fie teamă că o să vorbească despre Suzie. Bineînţeles, radioul din maşină n-ar fi spus nimic despre ea. Nimeni nu ştia de Suzie.

Despre amărâtul ei de accident, petrecut într-o amărâtă de pădure, nimeni nu ştia nimic, în afară doar de Simon şi Debbie, de Anne şi Jamie, de părinţii lui Anne, şi de inginer: da, inginerul sunase ca să-i mulţumească lui Simon că-l salvase, că-i salvase viaţa, weekendul, nevasta şi fetiţa.

I-a răspuns tânărul Nardis. Tata nu-i acasă, i-a spus Jamie, s-a dus s-o vadă pe maică-mea, soţia lui, la spital, ea, mama, a avut un accident, a murit.

Nevastă-sa a murit într-un accident de maşină, i-a spus inginerul propriei neveste, îţi dai seama, poate că a fost din cauza mea, crezi că ar fi bine să-i trimit nişte flori?

Ceasul era 19:45. Apoi Anne şi Jamie au plecat împreună cu motanul. Da, am zis bine, împreună cu motanul. S-a petrecut acest lucru extraordinar. De fapt, două lucruri extraordinare s-au petrecut. Deocamdată să ne ocupăm doar de primul.

Când au deschis uşa ca să plece, Anne şi Jamie l-au văzut pe Dingo ieşind de sub canapea şi sărind în coş. Da, ca şi cum ar fi înţeles că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Suzie. Că singura lui şansă de-a o mai vedea era acolo, în acel coş.

Ghemotocit în fundul cuştii sale de răchită, îi privea pe Jamie şi pe Anne cu o figură care părea să spună: Merg şi eu, să n-avem discuţii. Asta i-a făcut să mai plângă un pic, după care au închis coşul. La ora 20, goneau toţi trei pe şoseaua de centură, îndreptându-se către autostrada spre mare.

Decapotabila albastră a lui Debbie înainta paralel cu ţărmul. Pentru moment, nu se putea îndepărta de mare. Şoseaua urma îndeaproape linia ţărmului. Exista un drum mai direct pentru a ajunge la câmpuri şi a le traversa, însă Debbie avusese această convingere de estet că, în lumina amurgului, când culorile deveneau realmente dureroase, şoseaua de coastă putea avea un efect liniştitor asupra lui Simon.

Într-adevăr, îl liniştea. Prăvălit în scaunul din dreapta, Simon privea oceanul prin dantelăria şovăielnică de vegetaţie sălbatică, ocean ce îşi rostogolea valurile moi, forţat să strălucească încă un pic sub un disc de foc, cu siguranţă al soarelui.

Şi, pentru prima oară, Simon se desprindea de mare fără nici o amărăciune, ştiind că avea să se întoarcă, nu în anul următor, ca de fiecare dată, pe final de concediu,

ci curând, foarte curând, peste câteva zile, doar o fugă scurtă şi gata, se întorcea.

Oftă, apoi, după ce se desprinse de mare, începu s-o plângă temeinic pe Suzie. Se gândi că biata de ea poate nici nu avusese timp să-şi revadă viaţa. O revăzu el pentru ea. O făcu pentru ea şi pentru el. Iar acum când Debbie îşi conducea decapotabila peste câmpuri, el deschise cutia cea mare cu fotografii, scoase de acolo un snop, de toate mărimile, şi le aranjă pe categorii.

Cred că am aţipit un pic, îi spuse el lui Debbie. Odată trezit, începu să-şi facă griji pentru motan. Se întrebă ce avea să se întâmple cu Dingo. Dacă Jamie avea să accepte să-l ia cu el. Dacă Anne avea să fie de acord. Dacă nu, se gândi el.

Ţie îţi plac motanii? Nu, spuse Debbie, am oroare de ei, de ce? Aşa, de curiozitate, zise Simon, mai avem mult? Şi, spunând asta, îl revăzu pe Jamie mic care, de câte ori plecau undeva, întreba întruna: Dar noi când ajungem?

Era criminal, spuse Simon. Cine? zise Debbie, motanul tău? Nu, spuse Simon, ăla mic, nici nu plecam bine că şi începea, pe Suzie o distra o vreme, eu conduceam şi mă uitam la ea din când în când, întrebând-o din ochi: Ce zici, o să tacă vreodată?

Hai c-am ajuns, spuse Debbie. Era 21:30. Spitalul dormea. Nu-i o chestie care să te stimuleze, simţi că deranjezi. Şi-apoi căldura aia, când intri. Şi-apoi mirosul ăla, de seră, de vivariu.

Debbie propuse să se ducă numai Simon. În nici un caz, zise Simon, nu, te rog, vino cu mine, asta dacă nu te deranjează, bineînţeles. Cum o să mă deranjeze, zise Debbie. După care îl sărută.

Probabil că femeia de la recepţie i-a văzut sărutându-se. Sunteţi membri ai familiei? întrebă ea.

Sunt soţul ei, spuse Simon. Femeia dădu din cap aprobator, apoi se uită spre Debbie. Nu soţul acestei doamne, spuse Simon, soţul doamnei Suzanne Nardis, pe care probabil că aţi depus-o undeva aşteptând ca eu să-mi fac apariţia.

Simon fu cât pe-aci să leşine când a intrat în încăperea aceea goală. Era întuneric. S-au aprins neoanele. Simon întoarse capul către femeia de la recepţie şi o întrebă de ce stinsese lumina. Credeaţi că n-o să vin? Aţi ţinut-o aşa, în beznă? Femeia se retrase fără să dea vreun răspuns.

Tăcere totală. Neoanele bâzâiau. Lui Simon i se înmuiară din nou genunchii. Debbie îi strivi mâna într-a sa. Durerea îl făcu să-şi revină. Se aplecă. Micuţa mea Suzie, spuse el. Îşi apăsă buzele pe fruntea rece, apoi se dădu în spate, vag îngrozit.

23

Ora 22. Se întunecase. Anne şi Jamie erau abia la mijlocul drumului. Jamie detesta să conducă noaptea. Repeta fără încetare: Nu văd nimic. Pentru ca apoi să adauge: La cât ajungem? Vorbea cu Anne fără s-o privească. Ochii lui de halucinat rămâneau aţintiţi asupra luminii farurilor, ca hipnotizaţi. Anne nu-i mai răspundea. La început i-a spus o să vedem, după aceea n-a mai zis nimic.

Nu-mi răspunzi? Chiar nu-ţi pasă? Ai adormit? Fiindcă nu-i vorba de maică-ta, de-aia. Dacă ar fi vorba de maică-ta, te-ai întreba şi tu pe la cât ajungem. N-o să fim acolo înainte de miezul nopţii. Simt eu. Auzi? Simt eu chestia asta. La ora 23, zise Anne, hai 23:30. Jamie: Crezi c-o să ne lase s-o vedem? Da, spuse Anne, e deschis toată noaptea.

Brusc, Jamie nu mai suportă. Dingo mieuna fără încetare în coşul lui. Jamie spuse: Scoate-l de acolo! Cum

bine se ştie, tânguielile motanului seamănă cu plânsetele unui bebeluş. Sunt ceva de nesuportat când eşti obosit, darămite când mai ai şi un necaz pe cap.

Lasă-l liber, spuse Jamie, dă-i drumul afară, îl cunosc, o să se culce pe banchetă, o să fie cuminte, nu-i aşa, Dingo, zise el fără să se întoarcă.

Anne se întoarse şi întinse braţul. Coşul era prea departe. Opreşte, spuse ea, n-ajung până acolo. Ba nu opresc deloc, zise Jamie, scoate-ţi centura şi descurcă-te, dă-o-n mă-sa de treabă, ce-i aşa de complicat?!

Ieşiseră de pe autostradă. Fuseseră obligaţi s-o facă pentru a o tăia oblic spre oraşul unde se afla spitalul. Înaintau acum pe nişte şosele înguste. Prost configurate. Cu viraje nesemnalizate. Cu destinaţii rareori menţionate pe panouri. Jamie, epuizat, se temea că o să se piardă. Anne, aplecată peste spătarul scaunului, deschise coşul.

De cum se văzu liber, Dingo scoase un mieunat gros şi sări pe umărul lui Jamie, înfigându-şi ghearele în ceafa acestuia. Jamie trase de volan într-o parte. Fii atent, strigă Anne, care se lupta să-şi pună la loc centura. Jamie redresă maşina, încercând să scape de motanul care-i harpona în continuare ceafa.

Speriat de ţipetele, nervozitatea, extrema tensiune din jur, Dingo se desprinse de umărul lui Jamie şi sări pe podeaua maşinii, strecurându-se printre picioarele acestuia, până sub pedale. Încercând să-l alunge de acolo, Jamie

mai trase o dată de volan. Ceva mai amplu. Maşina ieşi de pe şosea. Nimic grav însă. Nici un şanţ, nici o viroagă, doar teren neted, curat. Mai mare spaima decât paguba.

Jamie, furios la culme, deschise portiera şi coborî. Dingo profită ca s-o ia la sănătoasa. Jamie îl văzu fugind în lumina farurilor. Vino-ncoace, tâmpitule, urlă el, întoarce-te imediat. Încercă, pentru o clipă, să se ia după el. Renunţă însă când trecu de faruri, era prea întuneric. La urma urmelor, ducă-se unde-o vrea, gândi el. Se urcă apoi la loc în maşină şi începu din nou să se smiorcăie, ca un copil obosit: Ce-o să-i zic lui taică-meu?

Dingo dormea cu Suzie când Simon nu ajungea noaptea acasă. Dormea cu ea în pat. Se lipea de pântecul ei, în scobitura coapselor. Aşa, în poziţia asta, l-au găsit. De astă dată, radioul a vorbit despre accident.

Ascultaţi France Inter, este ora 13. Înainte de a deschide această primă ediţie a după-amiezii, o mică fabulă, pe care eu o găsesc foarte înduioşătoare, o fabulă care vă va emoţiona, sper, şi care ne va face, poate, mai buni:

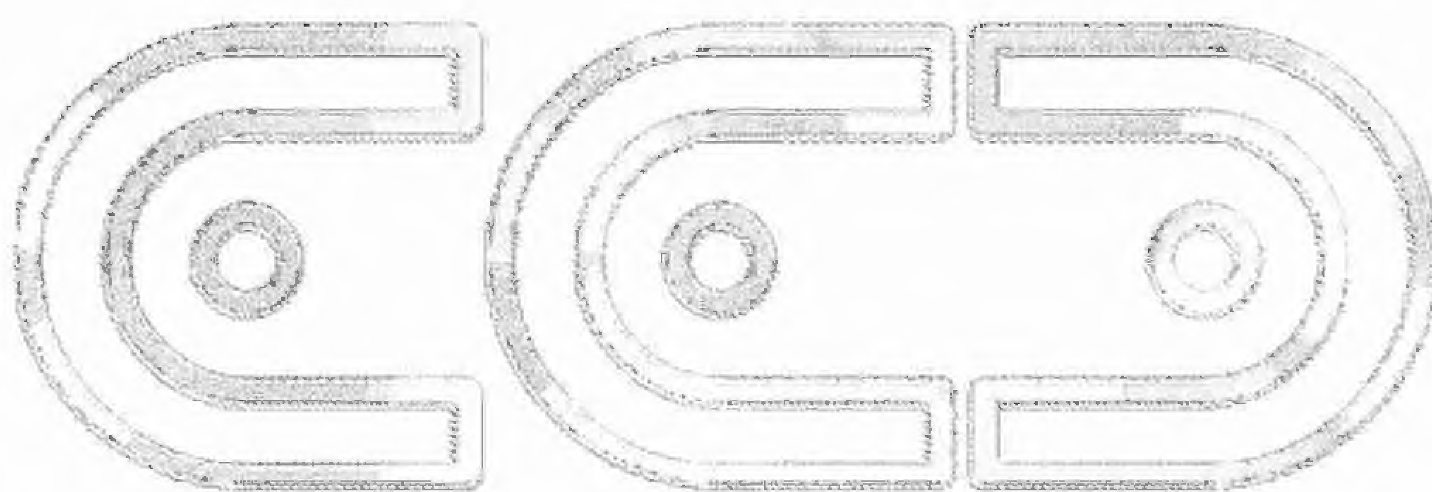
Tocmai am aflat că un motan, Dingo pe numele său, negru din cap până-n picioare şi cu o zgardă roşie, ar fi parcurs, pare-se, mai bine de o sută de kilometri astă-noapte, pentru a ajunge la morga spitalului unde se afla stăpâna sa, moartă într-un accident de maşină.

Mare grijă, aşadar, cei care vă întoarceţi în seara aceasta acasă: prudenţă şi iar prudenţă. Şoselele vor fi supraaglomerate.

Jeanne, nevastă-mea, era în bucătărie când a auzit toate astea. Întotdeauna Jeanne ascultă radioul când e în bucătărie. Aveam musafiri, ca în fiecare weekend din lunile cu vreme bună.

În timpul mesei de prânz, afară, sub umbrar, în aerul parfumat de florile de tei, Jeanne m-a întrebat, între două triluri ale păsărilor: Cum ziceai că-l cheamă pe motanul lui Suzie?

Scanare și prelucrare digitală

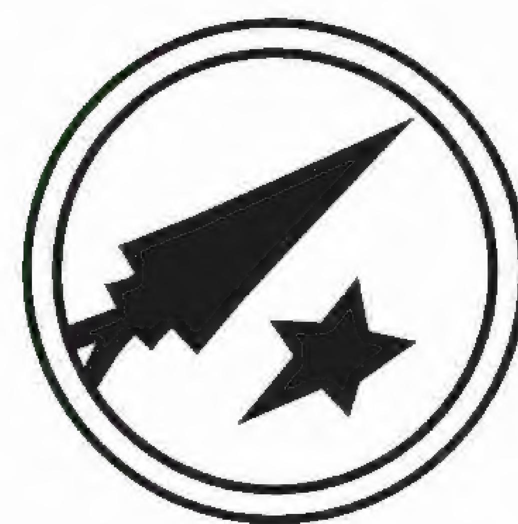

de

Anonim

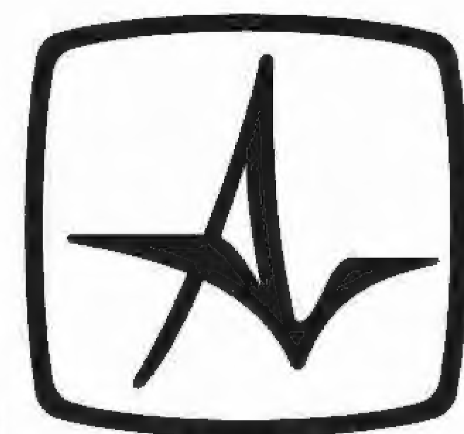

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

